

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

TOAMNA 2020

AD 2020 – AM 6149

Nr. 7

CUPRINS:

ULTIMELE FAPTE ASOCIATE ALE LUI ILIE ȘI ELISEI.....	34
LOVIREA IORDANULUI.....	34
PE CÂND MERGEAU ȘI VORBEAU DINCOLO DE IORDAN...38	
SEPARAREA – TIP ȘI ANTITIP.....	41
MIJLOCUL DE DESPĂRTIRE.....	44
APUCAREA MANTALEI.....	47
PARANTEZA DOVEDITĂ CLAR.....	51
LUCRAREA LUI ILIE DUPĂ SEPARARE.....	54

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

ULTIMELE FAPTE ASOCIATE ALE LUI ILIE ȘI ELISEI

„Ilie ... a lovit apele ... Pe când ei mergeau încă și vorbeau, ... un Car de Foc și Cai de Foc ... i-au despărțit ... Și Elisei ... a luat mantaua lui Ilie, ... și a lovit apele” 2 Împărați 2:8, 11, 12, 14.

[Pentru prima dată publicat pe 9 decembrie 1918]

ÎN ultimii ani poporul Domnului a auzit multe despre ultimele experiențe asociate ale profeților Ilie și Elisei. În ultimele sale șaisprezece luni „Robul acela” a scris și a vorbit cu privire la acest subiect tot așa de mult ca și cu privire la altele. Poporul Domnului a discutat despre aceasta atât înainte cât și după moartea sa. Ca unul dintre aceștia și scriitorul a luat parte la această discuție. S-au făcut două încercări remarcabile ieșite de sub tipar de a respinge înțelegerea noastră a acestui subiect; una de către J.F. Rutherford în „Turnul” din 15 februarie 1918, alta de către F.H. McGee în ceea ce se intitulează „O Scrisoare de Importanță pentru toți Frații”, pusă în circulație de către Comitetul Institutului Pastoral Biblic cu aprobarea sa, și atașată la „Buletinul Comitetului” din septembrie. Prin urmare, deși aduse personal, vederile sale sunt vederile Comitetului împotriva interpretării scriitorului. Aceste două atacuri publice din două puncte de vedere justifică pe deplin și cer o discuție a subiectului în format tipărit; în consecință va urma o expunere detaliată a subiectului, cu răspunsuri la obiecțiile lor și respingeri ale pozițiilor lor, scrise în spiritul iubirii pentru binecuvântarea tuturor din poporul Domnului.

² Înainte de a intra în detalii ar fi potrivite câteva remarci introductive. Întrucât acest subiect are un caracter scriptural, tipic și profetic, în studiul său ar fi folositor pentru noi să reținem anumite principii.

³ Primul – Nicio Scriptură nu poate fi înțeleasă până este cuvenit; căci nu are importanță cât de învățat, consacrat, sau din abundență folosit de Domnul *poate* fi cineva, este imposibil pentru el să înțeleagă vreo Scriptură până când la timpul cuvenit Domnul va fi rupt sigiliile de pe pasaj (Apocalipsa 5:2-7; 6:1 etc.)

⁴ Al doilea – În mod obișnuit profețiile și tipurile nu sunt clar înțelese înainte de împlinire.

⁵ Al treilea – O profeție sau un tip legat de o încercare nu se poate înțelege până ce are loc încercarea.

⁶ Motivul pentru toate acestea este foarte evident: A da înainte de împlinire o înțelegere clară a unei profeții sau a unui tip de acest fel ar zădărnici intenția Domnului de a face ca experiența indicată de profeție sau tip să fie o încercare. Din acest motiv Domnul nu a permis „Robului acela” să vadă clar detaliile antitipice ale ultimelor experiențe asociate ale lui Ilie și Elisei. Faptul că el nu le-a înțeles clar se arată din scrierile și predicile sale pe acest subiect; de exemplu: Z 1915, începând cu pagina 285 [VDM Vol. 6, Nr. 6, pag. 429]; Z 1916, începând cu paginile 3, 38, 263 [VDM Vol. 5, Nr. 4, pag. 335; Vol. 5, Nr. 2, pag. 309; Vol. 2, Nr. 2, pag. 96]. În toate aceste articole el se exprimă neîncrezător, preliminar și ipotetic cu privire la mai multe faze ale acestui subiect, din cauza convingerii sale adesea exprimate că detaliile nu se pot înțelege până ce sunt împlinite; însă Domnul l-a folosit pentru a revărsa multă lumină asupra subiectului general. Prin urmare, ceea ce el ne-a dat pe acest subiect ne este suficient de clar pentru a descifra detaliile împlinite care nu se puteau descifra înainte de încercarea legată de împlinirea ei. Nu este spre discreditarea Pastorului nostru preaiubit că nu a putut vedea toate aceste detalii neîmplinite; mai degrabă suntem uimiți că a văzut îndeajuns înainte de încercarea legată de împlinirea ei pentru a permite celor ce primesc umil gândurile, principiile și definițiile sale să vadă clar detaliile de la împlinirea lor. Cu ajutorul dat nouă de „Robul acela” credem că Domnul ne-a favorizat să vedem clar aceste detalii acum împlinite, și de aceea ne face plăcere să le punem înaintea fraților, simțind că numeroasele cereri pentru ele care ne vin și că atacurile asupra lor din partea lui J.F. Rutherford și F.H. McGee, ca reprezentanți ai celor două grupuri de frați, sunt indicii providențiale că aceste vederi trebuie să fie acum răspândite în format tipărit înaintea Bisericii.

LOVIREA IORDANULUI

⁷ Începem cu lovirea Iordanului: După cum înțelegem noi, prima lovire antitipică a Iordanului – cea tipificată de lovirea lui Ilie – a avut loc între toamna anului 1914 și toamna anului 1916. Aceasta este în armonie cu afirmația „Robului acela” în Z 1916, pag. 39, col. 2, ultimul paragraf, după cum urmează: „Crezi că aceasta (lovirea Iordanului) nu a avut loc încă?», ar putea fi o întrebare în mintea voastră. Noi credem că nu a avut loc *deplin* încă. «Nu crezi că Fotodrama Creației a avut o parte în aceasta?» Poate. «Va fi ceva mai mult?» Nu știm, *mai degrabă gândim că este ceva mai mult; nu declarăm hotărât acest lucru.*» Din acest citat vedem că cam pe la anul nou în 1916, „Robul acela” a crezut și a scris că lovirea

ADEVĂRUL PREZENT

și
Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES

LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT

4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești *ad interim*:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI

MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă, malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

• Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

• Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

• Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp cuvenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

Jordanului mergea înainte, și se gândea că ar putea fi mai mult în privința ei. Faptul că prima lovire a Jordanului continua din toamna anului 1914 este clar sugerat în Z 1915, pag. 286, col. 2, par. 4 comparat cu par. 3: „Nefiind descurajați, studenții Bibliei merg mai departe, întocmai cum Ilie și Elisei au mers mai departe după trecerea Jordanului. Ei nu se îndreaptă spre o anumită dată, întocmai cum nici Ilie nu a fost îndrumat să meargă spre un alt loc”. Să comparăm cu grijă ilustrația și evenimentele din această perioadă și să vedem dacă nu corespund armonios cu acest gând.

⁸ În armonie cu gândul „Robului acela” Jordanul tipifică popoarele care suferă o sentință de condamnare; pentru că Jordan înseamnă „judecat”, condamnat; iar apele în simbolurile Scripturilor sunt folosite pentru a reprezenta popoare în stările lor organizate (Apocalipsa 17:15). Intenționat spunem „popoare în stările lor organizate”, pentru că aceasta este exact ceea ce indică cuvântul „popoare” la plural; și de aceea înțelegem că pasajul se referă la națiuni privite din punctul de vedere al aspectelor lor politice, eclesiastice, financiare, industriale și organizaționale; deci prin Jordan se au în vedere cârmuitorii, clerul, aristocrații, conducătorii muncitorimii și susținătorii lor. Astfel, națiunile, cum sunt organizate în aceste patru relații, urmau să fie criticate aspru și să li se dea o sentință de condamnare din partea lui Ilie cel antitipic, și această dezaprobare este prima și această sentință a doua și ultima parte a ceea ce se cuprinde în Lovirea Jordanului.

⁹ Ca confirmare a gândului „Robului acela” că mantaua lui Ilie era un simbol al puterii sale în calitate de Profet al lui Dumnezeu către Israel, menționăm faptul că cuvântul tradus manta (*adareth*, un cuvânt diferit de cel care înseamnă robă), duce cu sine ideea unui însemn al onoarei, puterii și splendorii. Prin urmare, definiția Pastorului nostru a antitipului – că mantaua reprezintă puterea lui Dumnezeu în Ilie cel antitipic pentru a fi purtătorul de cuvânt al Domnului către Israelul Spiritual Nominal – este corectă. Analizând unele componente ale acestei puteri, el ne-a arătat că, printre alte lucruri, ea a cuprins puterea autorizării, puterea adevărului și puterea financiară. Pe măsură ce studiem expresia: „puterea de a fi Profetul lui Dumnezeu”, și pe măsură ce o vedem în împlinire, aflăm că această putere a constat din următoarele șapte lucruri: Primul: autorizarea divină; adică ungerea Spiritului; Al doilea: autorizarea Bisericii; adică aprobarea serviciului și a reprezentanților săi; Al treilea: însuși Adevărul; Al patrulea: controlul activității Adevărului, pe care Biserica l-a exercitat prin reprezentantul său, „Robul acela”; Al cincilea: controlul literaturii Adevărului, prin care era transmis mesajul; Al șaselea: controlul canalelor serviciului, adică activitatea de Colportor, Peregrin, Voluntar, și activitatea cu Foto-Drama și Ziarele; Al șaptelea: controlul mijloacelor financiare pentru înaintarea lucrării. O scurtă cugetare ne va mulțumi că în aceste șapte lucruri a constat puterea Bisericii de a acționa ca purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul spiritual nominal. Chestiunea este atât de clară încât nu are nevoie de discuție suplimentară pentru cei care cunosc bine Cuvântul Domnului și mișcarea Secerișului.

¹⁰ Întocmai cum mantaua a fost simbolică, la fel este și înfășurarea ei. Aceasta ar reprezenta combinarea și concentrarea tuturor acestor șapte lucruri folosite pentru acel scop; adică ar însemna faptul că poporul Domnului, ca Noi Creaturi, care aprobă serviciul și reprezentanții săi, ar folosi

toate Adevărurile, controlul lucrării, părți din literatura Adevărului, filiale de serviciu și mijloace financiare necesare și aplicabile la lucrarea publică cuprinsă în Lovirea Jordanului; însă ar exclude folosirea tuturor aspectelor puterilor din mâinile poporului Domnului care nu sunt necesare și nici nu se aplică la această lucrare. La acest punct cităm din Z 1916, pag. 5, col. 1, par. 5 [VDM Vol. 5, Nr. 4, pag. 337]: „Poate fi o putere financiară care a fost reprezentată prin mantaua lui Ilie în cazul acesta, sau poate fi altceva. Așteptăm să vedem. Între timp ne străduim să menținem *bine toate filialele pe toate liniile de lucru, așa încât să fim gata să lovim când va veni momentul favorabil*”. Și din Z 1916, pag. 263, col. 2, par. 4 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 96]: „Care va fi antitipul răsucirii mantalei lui Ilie, care simbolizează puterea lui, și cât timp este necesar pentru a *concentra astfel forțele* [„răsuci mantaua lui Ilie”] pentru lovire, noi nu știm”.

¹¹ Când ne uităm la serviciul îndeplinit față de public în timpul anilor amintiți mai sus, aflăm că a fost îndeplinit de Creaturi Noi, aprobate de Biserică, care au folosit Adevărurile ce destăinuiau relele din diferitele națiuni ale Creștinătății în starea lor organizațională împătrită menționată mai sus. Noi aflăm că tot controlul necesar și aplicabil al lucrării în aspectele sale publice, cum era cârmuit de „Robul acela”, era concentrat și combinat în lucrarea aceasta, așa cum este reprezentat în înfășurarea mantalei lui Ilie. A fost folosită toată literatura potrivită pentru a destăinui relele celor ce pretind că exercită puteri prin drept divin, și toate filialele de serviciu care au răspândit această literatură au fost folosite. De exemplu, Colportorii au prezentat la subiect Vol. IV; Voluntarii au distribuit tratate cum sunt „Lumea în Foc”, „Necazul Națiunilor înainte de Armagedon”, „Rânduirea Clerului este Frauduloasă”, „De ce Tremură Financiarii”, „Condițiile Sociale dincolo de Remediul Uman” etc.; prin lucrătorii săi a fost prezentată Foto-Drama, căreia prin războiul mondial i s-a dat o caracteristică de lovire; și în final au fost publicate predici în mii de ziare. În plus, au fost ținute prelegeri publice și conversații particulare pe subiecte ca „Bătălia Armagedonului”, „Lumea în Foc”, „După Război, Ce?”, „Răsturnarea Imperiului lui Satan”, „Războiul în Profeție” etc. În cele din urmă, toți banii care au putut fi economisiți pentru lucrarea publică au fost turnați în acea filială a serviciului. Astfel, combinarea și concentrarea celor șapte puteri ale Bisericii pentru lovire pare să fi avut loc din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916. Pentru că corespunderea dintre înfășurarea mantalei pentru lovire și o astfel de combinare și concentrare a acestor șapte puteri pentru muștrarea și condamnarea Jordanului antitipic este completă; și de aceea pare să arate că avem dreptate așa cum înțelegem antitipul înfășurării mantalei dat mai sus. Din această explicație cititorul va observa cum în mai multe aspecte esențiale vederea scriitorului în privința înfășurării mantalei diferă de faptul cum a afirmat-o F.H. McGee. Scriitorul niciodată nu a învățat că „organizațiile” erau „o parte” și „mijloace de înfășurare”.

¹² Lovirea Jordanului include mai multe lucruri. Primul, o prezentare veridică și de netăgăduit a relelor ce încalcă Regula de Aur, săvârșite de cârmuitori ce pretind că guvernează prin drept divin; de cler ce pretinde că exercită funcție prin drept divin; de aristocrați ce pretind poziții, titluri, posesiuni și privilegii speciale prin drept divin; și de conducători ai muncitorimii ce pretind anumite puteri prin drept divin. Al doilea, o trecere a sentinței de

nimicire asupra tuturor instituțiilor actuale ce pretind drept divin. Al treilea, anunțarea eliberării din funcție și a sentinței de pedeapsă a tuturor funcționarilor care au pretins că posedă și își exercită autoritatea prin acest drept. Această lovire din partea sfinților este descrisă exact și în întregime literal în Psalmii 149:5-9: „Să se bucure sfinții în glorie, să cânte cu voce tare în paturile lor. Să fie laudele înalte ale lui Dumnezeu în gura lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, pentru a împlini răzbuinare asupra păgânilor și pedeapsă asupra popoarelor. Să lege pe împărații lor cu lanțuri și pe nobilii lor cu cătușe de fier; pentru a împlini judecata scrisă împotriva lor; această onoare o au toți sfinții lui”. Cu siguranță, lucrarea pe care servitorii Domnului au făcut-o în timpul celor doi ani a fost „gloria”; adică onoarea specială acordată celor credincioși la sfârșitul extrem al Veacului. Prin expresia: „această onoare o au toți sfinții lui”, acest pasaj arată că, chiar și ultimul membru chemat al Turmei Mici va avea parte de această onoare. Cu siguranță, Adevărurile pe care ei le-au predicat atunci au ținut sus laudele înalte, atributele lui Dumnezeu; într-adevăr acestea au fost o sabie cu două tăișuri tăind în dreapta și în stânga viețile răufăcătorilor. Destăinuirile făcute de Turma Mică a relelor poporului, s-au dovedit a fi o pedeapsă dureroasă pentru popor; iar prin acele destăinuri severe, muștrătoare și de netăgăduit, împărații și prinții politici, eclesiastici, financiari și industriali au fost legați de mâini și de picioare – adică au fost dovediți fără putință de tăgadă că sunt răufăcători și au fost împiedicați într-o oarecare măsură. S-a dovedit dincolo de contrazicere că doctrina dreptului divin al regilor, clerului, aristocraților și conducătorilor muncitorimii era responsabilă în mare măsură pentru nedreptățile pe care le-au săvârșit, al cărei rezultat crunt a fost cufundarea lumii în groaznicul război mondial. Pretențiile și faptele Kaiserului în acest sens sunt exemple binecunoscute lumii.

¹³ Ceea ce este simbolizat prin lovirea Iordanului este ilustrat dintr-un alt punct de vedere în Leviticul 16:20, 21, unde ni se spune că Marele Preot în timp ce se afla în robele de sacrificiu, deci înainte ca ultimii membri să treacă dincolo de vâl, a mărturisit peste capul țapului viu toate nelegiuirile și fărădelegile întregului Israel „în toate păcatele lor”. Expresia deosebită: „toate nelegiuirile și fărădelegile în toate păcatele lor”, pare să facă aluzie la păcate voite. Israeliții antitipici sunt cârmuitorii, clerul, aristocrații, conducătorii muncitorimii din Creștinătate și susținătorii lor. Nedreptățile la care se face referire aici sunt încălcări voite ale legii lui Dumnezeu, Regula de Aur, mai ales împotriva Cristosului. În Volume, mai ales în Vol. IV, și în tratatele, predicile, prelegerile, conversațiile și prezentările Foto-Dramei menționate mai sus, acestea au fost mărturisite de Marele Preot prin membrii Săi în trup în timpul acelor ani. Și în principal Clasa Marii Mulțimi, atât de la Adevăr cât și din afara lui, a fost aceea care, interesată fiind de aspectele profetice ale războiului, a dat atenție acestor destăinuri, din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916. Astfel a fost împlinit antitipul mărturisirii păcatelor speciale ale lui Israel peste țapul pentru Azazel din partea Marelui Preot. Așadar este evident că avem din alt punct de vedere o descriere și o împlinire a ceea ce este simbolizat de lovirea Iordanului.

¹⁴ Ilie, nu Elisei, a lovit Iordanul prima dată. Acest tip, la fel ca toate celelalte, ne dă numai ilustrația *împlinită*. Prin urmare Ilie i-ar reprezenta numai pe cei care, în armonie cu spiritul Domnului, fac prima lovire până la completarea ei. Astfel ar

fi rezonabil să admitem că oricine nu a perseverat în lovire până la sfârșitul acesteia, pe parcursul întregii perioade, chiar dacă poate lovise pentru puțin timp, sau că oricine nu a perseverat în armonie cu spiritul Domnului în lovire până la sfârșitul ei, nu ar fi reprezentat în ilustrația împlinită, și de aceea nu ar fi o parte a lui Ilie cel antitipic. Este foarte marcat modul în care, pe parcursul perioadei de lovire, Domnul intenționat a permis încercări subtile pentru a încerca poporul Adevărului cu privire la zelul și credințioșia față de lucrarea de lovire. Lipsa finanțelor și limitarea lucrării și în consecință a posibilităților de serviciu s-au dovedit a fi încercări cercetătoare; și acei concepuți de spirit care au permis acestor sau altor condiții să le demonstreze lipsa de zel, sau să le răcească ardoarea până acolo încât să-i oprească să mai lovească înainte de a se fi isprăvit, prin aceasta, în mod inconștient pentru ei înșiși, au demonstrat că nu sunt o parte a lui Ilie ci a lui Elisei în antitip, tipul omițând să menționeze că nu au lovit îndeajuns, precum și omițând să-i menționeze pe cei care au lovit perseverent cu un spirit greșit, întrucât dă numai ilustrația împlinită. Că mulți au cedat în urma acestor probe este dovedit de faptul că nu puțini, separați de căile lor anterioare de lovire, nu au căutat altele cu zel. Desigur, cei care erau activi numai în filialele lucrării care nu făceau lovirea nu loveau deloc; și de aceea nu sunt din Ilie cel antitipic. Iar cei care loveau dar cu indiferență, fără zel ori energie, sau cu un spirit greșit, în același chip nu sunt socotiți printre cei care loveau. Pe parcursul acestei perioade sub presiune financiară mai mare sau mai mică și sub altfel de presiuni, mulți peregrini au renunțat la funcția lor. Colportorii au scăzut de la cam 900 în 1914 până la cam 400 în 1915, și până la cam 300 în 1916. Membrii familiei Betel s-au micșorat cu aproape 100, și nu puțini dintre acești peregrini, colportori, voluntari, lucrători cu Foto-Drama și Tabernacolul nu au reușit să caute cu zel căi noi de lovire. Unde zelul și iubirea a fost îndeajuns de caldă, proba subtilă a fost trecută. Cei care nu aveau zel au fost duși în mod inconștient în inactivitate sau lipsă de energie în ceea ce privește lovirea, ceea ce a dovedit că sunt din Elisei cel antitipic. Astfel vedem că în cele din urmă numai aceia sunt socotiți că lovesc care în armonie cu spiritul Domnului au continuat să lovească până la sfârșit. Toți ceilalți sunt lăsați în afara ilustrației împlinite, și dacă sunt consacrați, sunt reprezentați în Elisei, chiar dacă s-ar putea să fi făcut niște loviri temporare sau fără zel. Prin aceasta nu trebuie să înțelegem că Elisei reprezintă pe dușmani ai Adevărului; mai degrabă reprezintă o clasă în Adevăr ce simpatizează cu activitatea de lovire, fapt indicat de Elisei care a mers cu Ilie prin albia râului și dincolo de el; dar cu zel insuficient de a continua cu credințioșie și iubire lovirea până la sfârșit.

DESPĂRȚIREA APELOR

¹⁵ Apele, reprezentând „popoarele” organizate ca cârmuitori, cler, aristocrați, conducători ai muncitorimii și susținătorii lor, pot fi grupate în două clase: (1) elementele conservatoare ale societății, care sunt alcătuite din cârmuitori, cler, aristocrați și susținătorii lor, și (2) elementele radicale ale societății, care sunt alcătuite din conducătorii muncitorimii și susținătorii lor, și care cuprind sindicaliști, socialiști, anarhiști etc. Despărțirea apelor în două părți simbolizează separarea popoarelor în aceste două clase. Adevărurile folosite la lovire, adică cele care condamnă relele Creștinătății în starea sa actuală organizată, au redeschis despărțirea dintre aceste două clase, care fusese

vindecată la deschiderea războiului din cauza amenințării sale. Pe măsură ce aceste două clase discutau aceste lucruri ele deveneau din ce în ce mai contrare una față de alta, și aceasta prin ceea ce adevărurile acestea destăinuitoare le aducea în atenție. Astfel în scurtă vreme au început mișcări mondiale la scară mică, în care fiecare clasă s-a luptat, împotriva celeilalte, pentru propria sa vedere căpătată din aceste adevăruri; și astfel Creștinătatea a fost din nou despărțită tot mai mult în două tabere contradictorii în privința acestor întrebări. Iar reluarea acestei despărțiri, pe care pericolele războiului o vindecase temporar, a fost la inițiativa lui Ilie cel antitipic care a predicat adevărurile severe ce au dezaprobat deopotrivă dreptul divin al regilor, clerului și aristocraților pe de o parte, și dreptul divin al conducătorilor muncitorimii pe de altă parte. Astfel adevărurile pe aceste subiecte anunțate din punct de vedere religios au făcut, în creștere treptată, o despărțire a popoarelor, fiecare parte acceptând adevărurile care o condamnau pe cealaltă, deși radicalii au fost mai receptivi la adevărurile acestea. Istoria dovedește că reluarea acestei despărțiri a început în timpul perioadei dintre toamna anului 1914 și toamna anului 1916, și astfel demonstrează că antitipul primei despărțiri a Iordanului a avut loc atunci.

¹⁶ Aspectul final al acestei ilustrații cere acum câteva remarci – faptul că Ilie și Elisei au trecut pe uscat. Apele de fiecare parte a lor reprezintă cele două clase contradictorii ale Creștinătății. Ilie și Elisei mergând pe uscat prin albia râului reprezintă faptul că antitipurile lor nu au fost vătămăte ca Noi Creaturi în timp ce, și prin aceea că, Turma Mică a mustrat, a condamnat și a despărțit popoarele. Faptul că ei erau separați de ape ilustrează ideea că antitipurile lor nu au luat partea nici uneia dintre clasele contradictorii. Faptul că ei au mers împreună simbolizează acordul și simpatia cu lucrarea pe care a făcut-o Ilie cel antitipic. Faptul că ei au ajuns de cealaltă parte își are antitipul în lucrarea prezentată mai sus ce se apropia de sfârșit a lui Ilie cel antitipic.

¹⁷ O comparare a ilustrației și a evenimentelor care s-au petrecut din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916 ne confirmă convingerea că atunci a fost îndeplinită prima lovire antitipică a Iordanului. De asemenea, nu trebuie să pierdem din vedere ideea că cheia faptului că lovirea Iordanului s-a petrecut la timpul acesta este furnizată în citatele anterioare menționate aici din nou după cum urmează: (unul din Z 1916, pag. 39, col. 2, ultimul par.; altul din Z 1915, pag. 286, col. 2, par. 4): „Crezi că aceasta nu a avut loc încă?», ar putea fi o întrebare în mintea voastră. Noi credem că nu a avut loc deplin încă. «Nu crezi că Foto-Drama Creației a avut o parte în aceasta?» Poate. «Va fi ceva mai mult?» Nu știm, *mai degrabă gândim că este ceva mai mult*. Nu declarăm hotărât acest lucru.” „Nefiind descurajați, studenții Bibliei merg mai departe, întocmai cum Ilie și Elisei au mers mai departe după trecerea Iordanului. Ei nu se îndreaptă spre o anumită dată, întocmai cum nici Ilie nu a fost îndrumat să meargă spre un alt loc.”

¹⁸ Prin urmare am spune că, din moment ce a existat o schimbare *radicală* în lucrarea față de public după moartea Fratelui Russell, prima lovire a Iordanului a încetat cam pe la timpul acela. Și cât de potrivit a fost ca el, pe care Dumnezeu l-a ales să conducă lucrarea Adevărului pentru Turma Mică la sfârșitul Veacului, să fi avut privilegiul de a conduce și de a lua parte la această trăsătură specială a lucrării, „gloria” ce a fost

dată „plinătății” sfinților pentru a se bucura de partea aceasta a vălului: „Această onoare o au *toți* sfinții tăi!” Noi ne bucurăm cu el de aceasta, partea sa în „onoare”!

¹⁹ Dar unii pot obiecta că lucrarea făcută față de public între toamna anului 1914 și toamna anului 1916 a fost la o scară prea mică pentru a fi prima lovire a Iordanului. Răspunsul nostru la această obiecție este că această lucrare la scară comparativ mică este exact ceea ce indică tipul. O remarcă pe care „Robul acela” a făcut-o în vara anului 1915 ca răspuns la următoarea întrebare a scriitorului, „Majoritatea poporului la Adevăr va fi în Marea Mulțime când va fi formată?”, ne va ajuta să înțelegem de ce prima lovire a Iordanului urma să fie la scară mică. Răspunsul său a fost: „În mod hotărât, majoritatea din poporul Adevărului se va găsi în Marea Mulțime; deoarece majoritatea nu sunt zeloși în jertfirea de sine”. Prin urmare, întrucât clasa Elisei reprezintă majoritatea iar Ilie minoritatea din poporul Adevărului, desigur că lucrarea acestei minorități va fi la o scară mai mică decât lucrarea pe care ambele clase unite o făcuseră mai înainte. Toți cei care au fost la Adevăr din ianuarie 1914 încoace își aduc aminte că lucrarea noastră în 1914, în care participa o mare majoritate din poporul Adevărului, era la o scară foarte mare; dar ei își vor aminti de asemenea, că spre sfârșitul anului lucrarea începuse să scadă, și înainte de a trece primele luni ale anului 1915 a fost redusă foarte mult. Aceasta s-a datorat retragerii din lucrare a multora din clasa Elisei. Această retragere a continuat constant până când clasa Elisei în întregime a încetat să lovească cu mult timp înainte de toamna anului 1916; adică a încetat să anunțe și să răspândească acele adevăruri care pedepseau relele celor ce pretindeau că exercită autoritate și privilegii prin drept divin, și care îi condamnau să fie demiși de la posturile lor și la alte pedepse, iar instituțiile lor la nimicire. Prin urmare, în loc ca obiecția că lovirea descrisă mai sus a fost la o scară prea mică să fie una întemeiată, scara mică a lucrării este o dovadă confirmativă a veridicității afirmației că lucrarea descrisă mai sus a fost prima lovire a Iordanului. Fiind comparată cu lucrarea mare făcută mai înainte, ea trebuia să fie mică, deoarece era făcută de o minoritate de lucrători ce fuseseră angajați în lucrarea mai mare.

ARMONIE ÎN VEDERILE ROBULUI ACELA

²⁰ Unii au căutat să nesocotească afirmația noastră, bazată pe citatele de mai sus, în sens că Fratele Russell cam pe la anul nou în 1916 a învățat că prima lovire a Iordanului mergea atunci înainte, și însemna că a început în toamna anului 1914, referindu-se la o expresie în care el afirmă că lovirea va fi în viitor: Z 1916, pag. 263, col. 2, par. 4 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 96]: „Ne impresionează tot mai mult faptul că lovirea râului Iordan de către Ilie, prin care apele s-au despărțit, reprezintă o lucrare mare ce trebuie încă îndeplinită, și se pare, în viitorul foarte apropiat”. Răspunsul nostru este: Noi susținem (1) că Domnul i-a folosit mintea pentru a prezice în această exprimare a doua lovire, deși „Robul acela” nu era conștient de aceasta; (2) că în timp ce este adevărat că îl găsim exprimându-se în aceste două moduri diferite, în corectitudine față de scumpul nostru Pastor, precum și în armonie cu afirmațiile sale repetate că profețiile și tipurile legate de probe nu pot fi clar înțelese până sunt împlinite, trebuie să spunem că nu ne putem exprima cu certitudine în privința oricărei vederi până după ce au avut loc probele legate de împlinirea acestui tip și a celor două tipuri următoare și strâns asociate cu acesta. În consecință,

probele legate de împlinire având loc, acum vedem că declarația sa din Z 1916, pag. 39, col. 2, par. 4 [VDM Vol. 5, Nr. 2, pag. 311] este corectă cu referire la prima lovire, și că cea de la pag. 263 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 96] nu este corectă cu referire la prima ci cu referire la a doua lovire. De aceea nu trebuie să insistăm că ultima este o dovadă de neclintit pentru prima lovire.

²¹ Unul dintre lucrurile inacceptabile în scrierile lui J.F. Rutherford și F.H. McGee este acela că ei citează din unele locuri în scrierile Fratelui Russell care ei cred că le favorizează vederea, și omit să citeze din alte locuri care dau altă idee, și astfel nu se poartă cu dreptate față de „Robul acela”. Metoda noastră de a aborda diferitele expresii ale „Robului acela” când par să fie contradictorii, este să căutăm să le armonizăm ori de câte ori este posibil, așa cum am proceda cu contradicțiile ce par a fi în Scripturi. Și ori de câte ori este imposibilă o astfel de armonizare, căutăm să urmăm acea exprimare a opiniei sale care pare cea mai rezonabilă și mai în armonie cu faptele împlinite. Să nu uităm că Fratele Russell în mod repetat și-a corectat propriile sale interpretări atunci când evenimentele împlinite au dovedit că nu le-a înțeles clar și le-a învățat înainte de a se fi împlinit. Pentru că a urmat exemplul și principiile Fratelui Russell în acest sens, scriitorul în mod repetat a fost acuzat pe nedrept că respinge învățăturile Fratelui Russell. Atât J.F. Rutherford cât și F.H. McGee și cei asociați lor s-au făcut vinovați de aceasta, unii dintre ei făcând acest lucru chiar și în discursurile lor. Noi suntem cu totul loiali față de „Robul acela”.

²² Până acum nu a fost dat niciun argument temeinic împotriva primei loviri a Iordanului cum este prezentată mai sus. În privința unei declarații făcute recent că Fratele Russell a scris că prima lovire a Iordanului urma să fie după război, scriitorul are de spus următoarele: El a citit tot ceea ce „Robul acela” a publicat cu privire la lovirea Iordanului; și în repetate rânduri l-a auzit și l-a întrebat cu privire la acest subiect; dar niciodată nu a citit sau nu l-a auzit să exprime așa idee. Citatele date mai sus dovedesc că el a gândit că lovirea Iordanului se desfășura în ianuarie 1916, și înseamnă că a început în toamna anului 1914. Prin urmare, deși scriitorul admite că în unele locuri „Robul acela” a vorbit despre ea ca fiind încă viitoare, contestă veridicitatea afirmației precum că Fratele Russell a scris că prima lovire a Iordanului urma să înceapă după război, chiar dacă un raport de la o Convenție prezintă că ar fi avut o astfel de idee. Pentru că la anul nou în 1916, el a susținut că în mai puțin de un an „carul” va veni. Z 1916, pag. 39, col. 2, par. 2 [VDM Vol. 5, Nr. 2, pag. 311]: „Aștepți carul de foc în orice moment de acum, sau crezi că este la o mică distanță în timp – poate câteva luni încă, sau poate un an sau mai mult?», ar fi întrebarea. Cel puțin un an sau mai mult, este gândul meu”. *Și cu totul adevărat, la un an și jumătate mai târziu, în iunie 1917, și-a făcut apariția!*

²³ În 1915 în mod repetat, de ex. cum s-a arătat de două ori prin citatul din Z 1915, pag. 286. col. 2, par. 4, „Robul acela” a exprimat ideea că Ilie și Elisei antitipici atunci „mergeau și vorbeau împreună” dincolo de Iordan. Acest citat implică faptul că prima lovire a Iordanului era cel puțin începută. Faptul că ei mergeau și vorbeau în antitip dincolo de Iordan în vara anului 1915 la prima vedere ar părea să se contrazică cu gândul că prima lovire a Iordanului nu era încă completată până în toamna anului 1916. Cum să armonizăm aceste

lucruri? Răspunsul nostru este că deși în tip primul eveniment trebuia să se termine înainte de a putea începe al doilea, nu acesta este cazul în antitip, deoarece antitipul exprimă relații și activități față de clase diferite, care ar putea opera în aceeași perioadă, chiar dacă nu, desigur, în același moment. Faptul că Ilie cel antitipic a lovit Iordanul în timpul celor doi ani reprezintă relațiile și activitățile sale față de popoare, fiind deosebit de Marea Mulțime, în timp ce faptul că au mers și au vorbit împreună reprezintă relațiile și activitățile lor unul față de altul. Ambele acestea s-ar fi putut desfășura în timpul celor doi ani indicați mai sus, deși, desigur, în tip profeții nu puteau să treacă Iordanul și să fie de cealaltă parte în același timp. Când se vede clar ce se înțelege prin aceea că mergeau și vorbeau, precum și prin lovire, se va vedea că lovirea antitipică a început înainte ca ei să meargă și să vorbească în antitip, și de asemenea s-a terminat înainte de a se termina acestea din urmă. Prin urmare, deși în antitip părțile ambelor acestor acțiuni erau sincrone, alte părți nu erau. Cu alte cuvinte, armonia este aceasta: că așa cum uneori în timpul celor doi ani noi loveam popoarele, adică făceam o lucrare față de public, alteori aproape pe tot parcursul acestor doi ani și în timpul următoarelor câteva luni noi mergeam și vorbeam împreună, adică aveam părtașie în cooperare plăcută și în studiu, ca popor al lui Dumnezeu.

PE CÂND MERGEAU ȘI VORBEAU DINCOLO DE IORDAN

²⁴ În „Scrisoarea de Importanță la timpul potrivit” a lui F.H. McGee, la pag. 3, col. 2, de la primul paragraf până la primul paragraf de pe pagina următoare, el le spune fraților că noi susținem faptul că Ilie și Elisei vorbeau împreună înseamnă că ei aveau o controversă împreună. Această declarație este o noutate pentru noi. Noi niciodată nu am interpretat așa faptul că ei vorbeau împreună; dimpotrivă, noi am interpretat faptul că ei vorbeau ca pe o activitate tocmai opusă unei controverse. Acest frate a ridicat aici intenționat un argument fals și l-a combătut. Această declarație falsă a vederii noastre despre faptul că Ilie și Elisei vorbeau împreună nu este decât una dintre multe altele făcute în articolul acestui frate, declarații false ce vor fi subliniate pe măsură ce mergem înainte. Acest frate ne-a auzit la Convenția de la Fort Pitt explicând faptul că Ilie și Elisei mergeau și vorbeau împreună a reprezentat armonia dintre Ilie și Elisei antitipici în anumite privințe. El pare să fi uitat acest lucru între timp.

²⁵ Încă din vara anului 1915 noi am înțeles că acest fapt că ei mergeau și vorbeau reprezintă relația și cooperarea armonioasă, și discuția pașnică pe subiecte spirituale din partea poporului Domnului reprezentat de Ilie și Elisei. Mai mult, această înțelegere a chestiunii, pe care scriitorul a primit-o de la scumpul nostru Pastor, este dovada sigură că în antitip nu va fi nicio întrerupere a armoniei între cele două clase înainte de a avea loc separarea, întocmai cum în tip nu a fost nicio întrerupere în armonia existentă între cei doi înainte de separarea lor. Din cauza faptului că nu a existat nicio lipsă de armonie între Ilie și Elisei înainte de separarea lor, noi tragem concluzia că, *din vara anului 1917*, trebuie să trăim dincolo de timpul tipificat de faptul că Ilie și Elisei mergeau și vorbeau împreună; căci odată cu începutul acelei veri *s-a produs o mare lipsă de armonie printre poporul lui Dumnezeu*; și de aceea trebuie să fim dincolo de timpul separării lui Ilie și Elisei. În consecință, *separarea* care s-a petrecut între poporul lui Dumnezeu despărțindu-l în două grupuri, după ce au mers

și au vorbit în armonie, *trebuie să fie separarea tipificată de separarea dintre Ilie și Elisei*. Aceasta a început aproape la opt luni după ce s-a terminat prima lovire a Iordanului.

²⁶ F.H. McGee și asociații săi din Comitet neagă acum că despărțirea care s-a petrecut în vara anului 1917 printre poporul lui Dumnezeu a fost separarea lui Ilie și Elisei antitipici, și caută una în viitor, întrucât ei par acum să creadă că Iordanul nu și-a avut până acum prima lovire. Ei nu numai că nu pot să își armonizeze negarea cu faptul că va exista armonie în antitip până la separare, ci și sunt cu totul neputincioși să explice din punct de vedere Scriptural despărțirea care s-a petrecut. Ei admit această incapacitate! După ce au respins lumina pe care odinioară au văzut-o cu privire la acest subiect, ei acum umblă într-o oarecare măsură în întuneric, în timp ce explicarea pe care noi am oferit-o ei o discreditează și o denaturează – o explicare care, când va fi studiată cu atenție, se va găsi că se armonizează cu ilustrația, cu faptele cazului și cu diferitele exprimări ale „Robului acela”; și o explicare pe care majoritatea Comitetului la un moment dat o credea că este adevărată, după cum se poate vedea dintr-o declarație cu titlul „O Scrisoare către Studenții Bibliei Internaționali”, pe care ei au semnat-o, publicată pe 1 martie 1918, la prima pagină, ultimul paragraf din prima coloană începând cu rândul patru de jos: „De parcă aproape ar fi posedat darul Profeților din vechime, el a așteptat cu nerăbdare experiențele chiar ultimilor membri ai Bisericii și părea să simtă o încercare deosebit de aprigă și o înșelare puternică care va răzbate în rândurile poporului Adevărului și va face prăpăd cu un mare număr dintre cei consacrați parțial, nereușind să înșele numai pe cei «chiar Aleși». Vai, într-un timp atât de scurt după plecarea scumpului nostru Pastor trebuie să fie realizată o împlinire completă și mondială a prezicerilor sale solemne! Da, atât de subtilă și cercetătoare de inimi a fost această aprigă încercare, după cum se pare că i-a surprins pe majoritatea pe neașteptate! [Această declarație a fost bazată pe ceea ce s-a citat mai sus de la Fratele Russell în sens că Carul va fi cu noi peste puțin mai mult de un an.] Poate că din zilele apostaziei, la începutul acestui Veac Evanghelic, nu a fost o probă așa de severă asupra poporului lui Dumnezeu”. Până aici este citatul. [Mai târziu pentru a evita ideea noastră, ei au negat caracterul tipic al ultimelor fapte asociate ale lui Ilie și Elisei.]

²⁷ Să examinăm acum evenimentele care s-au petrecut în experiențele lui Ilie și Elisei antitipici din vara anului 1915 până în vara anului 1917, și să vedem dacă nu sunt antitipul faptului că cei doi Profeți au mers și au vorbit după ce au trecut Iordanul. Dacă examinăm „Turnurile” din perioada aceea aflăm că „Robul acela” a scris în mod repetat despre Ilie și Elisei și despre antitipurile lor. Următoarele pagini din „Turn” vor arăta acest lucru: Z 1915, pag. 285-287; Z 1916, pag. 4, 5; 38-40; 263, col. 2, par. 4 până la par. 2 de pe pag. 264. În multe alte articole ale „Turnurilor” din anii aceia el a învățat pe aceste linii, arătând mai ales deosebirea dintre cele două clase, privilegiile, funcțiile, răsplățile lor etc. De nenumărate ori s-a referit la aceleași lucruri în predicile sale. După cum ne vom aminti, frații, bineînțeles, au discutat aceste subiecte în timpul anilor aceia. Aceste discuții au fost purtate cu mare armonie și prietenie pe toate părțile. Aceasta pare să fie ceea ce este simbolizat de faptul că Ilie și Elisei vorbeau împreună, în timp ce faptul că ei mergeau împreună reprezintă cooperarea

plăcută care exista printre poporul lui Dumnezeu la vremea aceea. Toți vor mărturisi despre această cooperare.

²⁸ Când au fost discutate privilegiile care vor fi ale Marii Mulțimi după separare, cât de des s-a făcut afirmația care era antitipul răspunsului lui Ilie la cererea lui Elisei că dacă clasa Elisei va rămâne credincioasă urmând clasa Ilie în simpatie și cooperare, așa cum a fost potrivit ca Marea Mulțime să facă față de Turma Mică, ea va deveni succesorul Turmei Mici în funcția de a fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal! În citatele următoare este prezentată recunoașterea, simpatizarea și cooperarea lui Elisei cel antitipic cu Ilie cel antitipic ca o condiție pe care Elisei trebuie să o îplinească până la separare, dacă ar vrea să devină succesorul lui Ilie cel antitipic, și se explică că este înțelesul cuvântului „vedea” în propoziția: „dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, așa va fi” – 2 Împărați 2:10; Z 1904, pag. 254, col. 1, par. 1: „Dacă aceasta ar fi interpretarea corectă a tipului ar trebui să existe o semnificație specială ca Elisei să vadă plecarea lui Ilie. Aceasta pare să însemne o strânsă prietenie personală și loialitate între ei chiar până la sfârșit”. Z 1915, pag. 286, col. 2, par. 5 [VDM Vol. 6, Nr. 6, pag. 431], spune: „Pe când cei doi mergeau, fără să știe cât vor merge, Ilie i-a spus lui Elisei, «Ce ai vrea ca răsplată pentru credincioșia ta în faptul că ai călătorit cu mine?» Elisei i-a răspuns că ar prefera cel mai mult o măsură mare din Spiritul Domnului, care atât de remarcabil s-a manifestat în Ilie. Răspunsul a fost că el putea obține această binecuvântare numai în condiții speciale; anume, *ca el să continue să coopereze credincios până la sfârșit – până când Ilie va fi luat*. Acesta era un lucru greu, deoarece, dacă Elisei permitea să i se abată atenția, el nu putea primi o astfel de binecuvântare bogată”. Noi am scris cu italice cuvintele care în aceste citate din „Turn” explică semnificația clauzei, „dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine”. Aceste explicații redată astfel cu italice dovedesc faptul că „Robul acela” a avut ideea că cuvântul a „vedea” în 2 Împărați 2:10 are semnificația de a recunoaște. Căci ce altfel de loialitate față de Ilie i se cerea lui Elisei decât să-l recunoască, să simpatizeze și să coopereze cu el? Nu sunt oare acestea ideile care sunt implicate în cuvântul a recunoaște? Și oare nu sunt acestea ideile despre care „Robul acela” spune că le are cuvântul „vedea” din acest pasaj? Cu siguranță acestea dovedesc faptul că ideea cuvântului a „vedea” aici este a recunoaște; căci uneori a recunoaște înseamnă a accepta, a simpatiza și a coopera.

²⁹ F.H. McGee contestă faptul că cuvântul a recunoaște în sensul de a accepta, a simpatiza și a coopera cu altcineva este unul dintre sensurile cuvântului ebraic *raah*, care în acest verset este tradus „a vedea”. Și în aceasta tot pare să greșească. Faptul că explicarea „Robului acela” cu privire la semnificația cuvântului în acest verset se armonizează cu modul în care îl folosește Biblia este evident din multe Scripturi, unul dintre cele mai remarcabile este în Habacuc 1:13: „Ochii tăi sunt prea puri ca să privești (*raah*, să recunoști, adică să accepți, să simpatizezi și să cooperezi cu) răul”. Un alt caz foarte clar este acela în care Elisei, din respect față de neprihănitul Iosafat, a fost dispus să-l ia în seamă și să-l recunoască pe nelegiuitul Ioram, după cum el însuși admite în 2 Împărați 3:14: „Precum Domnul trăiește ... nu m-aș uita la tine, nici nu te-aș vedea (recunoaște)”. Cuvântului *raah* i se dă aceeași semnificație, printre altele, în pasajele următoare: 1 Samuel 24:15; 1 Cronici 17:17; Psalmii

66:18; 119:27; 138:6; Isaia 17:7, 8; 26:10; 33:15. Deși cuvântul *raah* nu este tradus a recunoaște în niciunul dintre aceste versete, întrucât, desigur, cuvântul nu apare nicăieri în Versiunea Revizuită sau în cea Autorizată, cu toate acestea ideea de „a recunoaște” este în toate; și de asemenea, în acest sens cuvântul apare de două ori în 2 Împărați 2:12, după cum se va arăta mai târziu în discuția noastră.

SUGESTIA LUI ILIE ȘI RĂSPUNSUL LUI ELISEI

³⁰ Mai sus am discutat antitipul faptului că Ilie și Elisei au mers și au vorbit împreună dincolo de Iordan înainte de separare, și am arătat că a fost părțasia lor împreună și cooperarea plăcută în serviciu și studiu ca popor al lui Dumnezeu. Această idee, credem noi, este explicarea corectă a faptului că au mers și au vorbit în tip așa cum este prezentat în 2 Împărați 2:11. Mai departe Domnul ne-a dat o înțelegere a antitipului sugestiei lui Ilie și răspunsului lui Elisei, așa cum acestea sunt consemnate în 2 Împărați 2:9 [după redarea autorului, n.e.]: „Ilie i-a spus lui Elisei: Cere ce să fac pentru tine, înainte de a fi luat de la tine. Și Elisei a zis: Te rog să-mi fie două părți [clase] în spiritul tău [puterea, funcția ta]”. Acest antitip deosebit nu contrazice nici nu pune deoparte explicarea noastră a mersului și vorbitului antitipic din vers. 11; dar explicarea aceea nu este explicarea versetului 9, pe care, laudat fie Dumnezeu, o vedem în toată frumusețea sa.

³¹ Ca introducere la explicarea noastră vrem să reamintim dragilor noștri cititori că atunci când Dumnezeu dă tipul unei clase, din câte știm noi, întotdeauna dă tipul din punctul de vedere al ilustrației împlinite, astfel încât, în antitip numai aceia se au în vedere care continuă în ceea ce au început până la sfârșit. Ca să ilustrăm bine acest fapt putem menționa exemple din tabloul celor două loviri ale Iordanului. Știm că unii care s-au dovedit a fi în Marea Mulțime, au luat parte temporar la prima lovire a Iordanului, dar nu au continuat-o până la sfârșit, sau nu au lovit în spiritul și puterea lui Ilie cel antitipic. De aceea, nefiind participanți în acțiunea completată, ei nu fac parte din antitipul lui Ilie care lovește Iordanul, ei nu se află în ilustrația împlinită. Pe de altă parte, nu puțini membri din Turma Mică au luat parte la a doua lovire a Iordanului, însă nu au lovit în spiritul lui Elisei. De aceea ei sunt excluși din ilustrația împlinită a lui Elisei care lovește Iordanul. Acest principiu se vede de asemenea în tabloul celor trei sute antitipici că sunt alcătuiți numai din Turma Mică. În mod temporar și într-un spirit diferit de cel al Turmei Mici, unii care și-au pierdut coroanele au atacat doctrina dreptului divin al regilor, clerului, aristocrației și muncitorimii în timpul Primei Bătălii a lui Ghedeon cel antitipic. Dar ei nu au reușit să continue atacul până la sfârșitul sunării din trâmbița antitipică, sau au sunat într-un spirit străin de cel al Turmei Mici. De aceea ei nu fac parte din ilustrația împlinită a celor trei sute antitipici, ci fac parte din ilustrația împlinită a celor nouă mii șapte sute antitipici. Acest principiu se poate vedea și în tabloul consacrării preoțimii. Toți cei care se consacrau, la vremea consacrării și conceperii lor de spirit se aflau în preoțime în privința creaturilor lor noi, și în Țapul Domnului în privința umanității lor; însă cei care mai târziu au devenit necredincioși într-o oarecare măsură (Marea Mulțime) sau cu totul necredincioși (clasa Morții a Doua), nu sunt tipificați ca fiind în preoțime și nici în Țapul Domnului în ilustrația împlinită. Aceste ilustrații sunt suficiente pentru a dovedi faptul că în tipurile unde se arată clase se are în vedere numai

ilustrația împlinită. De aceea tipurile prezintă ceea ce este ilustrația împlinită din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu o clasă cu membri de probă care cad din acea clasă. Acest principiu ne va ajuta să interpretăm antitipul sugestiei lui Ilie și a răspunsului lui Elisei pe care îl studiem acum; și din acest motiv a fost discutat aici.

³² Răspunsul lui Elisei (2 Împărați 2:9), pe care l-am tradus corect mai sus, a fost o cerere de a fi succesorul lui Ilie ca profetul principal al lui Dumnezeu pentru Israel. El a vrut partea de întâi-născut printre profeți, considerați ca fii ai unei familii figurative (Deuteronom 21:17). Acest lucru l-ar fi făcut succesor al lui Ilie; pentru că Ilie era profetul principal al Domnului pentru Israel, iar Elisei, dacă ar avea partea de întâi-născut, ar fi principalul printre profeții Domnului pentru Israel, adică profeții din Israel sunt reprezentați ca copiii figurativi ai căpeteniei lor – Ilie – iar succesorul său ar fi astfel căpetenie, și, în mod corespunzător, tatăl figurativ al celorlalți profeți, totuși rămânând tot timpul un fiu [figurativ, subordonat] al lui Ilie. Aceasta l-a făcut întâiul-născut în familia profeților, ceea ce a însemnat cererea sa. Pentru detalii vă rugăm să vedeți PT 1924, pag. 82, par. 4 până la pag. 83, par. 2. Acum se ridică întrebarea: Cum Ilie cel antitipic a sugerat ca Elisei cel antitipic să ceară vreo favoare de la el înainte de separarea sa de acesta din urmă? Și cum a răspuns Elisei cel antitipic? Noi răspundem că în ambele cazuri a fost prin fapte nu prin cuvinte. Aceasta ridică întrebarea: Care au fost faptele pe care Dumnezeu le privește ca pe sugestia de a cere o favoare la despărțire și ca pe răspunsul la acea sugestie? Acestea vorbesc limpede pentru mințile noastre.

³³ Aflăm faptele prin care Ilie cel antitipic a sugerat ca Elisei cel antitipic să facă cererea pentru o favoare finală înainte de despărțirea lor în eforturile pe care le-a făcut Ilie cel antitipic de a face rost de o înscriere a talentelor, experiențelor, încercărilor și posibilităților pentru Adevăr ale celor pe care evenimentele ulterioare i-au dovedit că sunt Elisei cel antitipic. Efortul de a face rost de această înscriere a fost în mod natural început de către conducătorul pământesc de atunci al clasei Ilie – Robul acela. El a început acel efort în ultimele trei paragrafe ale unui articol din Z '16, 141 [VDM, Vol. 3, Nr. 5, pag. 208], intitulat, Frații Voștri care vă Urăsc; și în mod natural restul celor credincioși din clasa Ilie l-a urmat în activitatea de a-i încuraja pe cei care mai târziu s-au dovedit a fi Elisei cel antitipic ca să-i trimită un raport al talentelor, experiențelor, încercărilor și posibilităților lor pentru Adevăr; ca să fie însemnat în dosarul IHS [*Jesus Salvator Hoininuna*, adică Isus Salvatorul Oamenilor] la biroul din Brooklyn. Dar cineva ar putea întreba: De ce a fost dorit acest dosar IHS? Răspundem, a fost dorit ca să poată fi la îndemână o carte pentru index a fraților în funcție de capacitățile lor pentru diferitele aspecte ale serviciului, așa încât să-i adune repede pentru lucrarea pentru care se făcea atunci pregătire. Și care a fost acea lucrare? A fost lovirea viitoare și deci a doua a Iordanului, întrucât prima continua timp de un an și jumătate. Pastorul nostru a vrut să știe pentru ce filială a serviciului fiecare avea talente speciale astfel încât să-l poată pune prompt în lucrare când va începe lovirea viitoare. Și cum a răspuns la sugestia Elisei cel antitipic ca să ceară o favoare la despărțire înainte ca Ilie cel antitipic să-l lase? În primul rând, prin faptul că a dorit o parte în ceea ce s-a dovedit a fi a doua lovire a Iordanului; în al doilea rând, prin faptul că i-a dat Fratelui

Russell și alora dintre cei Credincioși un înscris al talentelor, experiențelor, încercărilor și posibilităților lor pentru Adevăr, pentru ceea ce s-a dovedit a fi a doua lovire a Iordanului; și, în al treilea rând, prin faptul că s-au ținut pregătiți pentru ceea ce s-a dovedit a fi a doua lovire a Iordanului. Astfel răspunsul a fost prin fapte.

³⁴ Dar cineva ar putea obiecta că în căutarea unui astfel de înscris de la Elisei cel antitipic, Ilie cel antitipic nu a înțeles că el se oferea să acorde o favoare la despărțire sau că îl mobiliza pe Elisei cel antitipic pentru a doua lovire a Iordanului, și că înrolându-se în cele trei activități menționate mai sus Elisei cel antitipic nu se gândea că își dorea o favoare la despărțire și să se înroleze în a doua lovire a Iordanului. Noi admitem că pricinile găsite prezintă o dificultate la prima vedere, dar adăugăm că lipsa înțelegerii acelor lucruri nu determină întrebarea, ci concepția lui Dumnezeu în privința acelor lucruri o determină. Fie că Ilie cel antitipic a înțeles sau nu a înțeles că el în acțiunile date oferea o favoare la despărțire lui Elisei cel antitipic, Dumnezeu știa că este așa, și prin urmare a aranjat tipul în felul în care să exprime cugetul Său cu privire la ce în realitate să însemne eforturile date ale lui Ilie cel antitipic în conformitate cu ilustrația împlinită. Și fie că Elisei cel antitipic a înțeles fie că nu a înțeles că el în acțiunile date cerea să se înroleze în a doua lovire a Iordanului, ceea ce însemna să fie succesul al lui Ilie cel antitipic ca purtător de cuvânt către lume, Dumnezeu a știut că aceasta se va dovedi de fapt ceea ce El a vrut să fie, și că va însemna succedarea lui Ilie cel antitipic și lovirea a doua a Iordanului, și prin urmare a aranjat tipul în felul în care să exprime cugetul Său cu privire la ce a însemnat în realitate răspunsul dat prin fapte al lui Elisei cel antitipic în ilustrația împlinită.

³⁵ Așadar, factorul dominant în această problemă este așa cum Dumnezeu a văzut situația. El a știut că Elisei cel antitipic, în calitate de succesul al lui Ilie cel antitipic, va fi cel care va lovi Iordanul a doua oară, și din moment ce El știa că înscrisul pe care îl căuta Ilie cel antitipic era în realitate de a-i înscrie pe o listă pe cei ce vor lovi Iordanul a doua oară, și din moment ce El știa că Elisei cel antitipic, în calitate de succesul al lui Ilie cel antitipic ca purtător de cuvânt către lume, va lovi Iordanul a doua oară, și din moment ce ceea ce a dorit Elisei cel antitipic din punctul de vedere al lui Dumnezeu s-a realizat în lovirea a doua – succedarea lui Ilie cel antitipic ca purtător de cuvânt către lume – Dumnezeu a pus în gura lui Elisei cererea care a corespuns cu ceea ce în realitate s-ar dovedi că este lucrul dorit, adică lovirea a doua a Iordanului ca prima activitate publică a succesulului lui Ilie cel antitipic în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către lume. Această tranzacție dovedește faptul că Dumnezeu aranjează tipurile după ceea ce vor fi faptele antitipului și nu după vreo oarecare lipsă de înțelegere din partea noastră cu privire la ce ar putea fi antitipurile. Cine, fără iluminarea Domnului, ar fi gândit că acoperit în acțiunile de a cere un înscris al talentelor, experiențelor, încercărilor și posibilităților fraților pentru Adevăr, va fi ascuns antitipul sugestiei lui Ilie ca Elisei să ceară de la Ilie o favoare la despărțire? Și cine, fără iluminarea Domnului, ar fi gândit că acoperit în răspunsul lui Elisei cel antitipic la cererea unui astfel de înscris va fi ascuns antitipul cererii lui Elisei? Domnul a făcut aceasta și este minunat în ochii noștri! Lăudat fie Domnul pentru încă o rază a luminii care crește!

SEPARAREA – TIP ȘI ANTITIP

³⁶ Prin urmare, ținând cont de aceea că Ilie și Elisei au mers și au vorbit împreună, chiar până la momentul separării lor, reprezintă armonia neîntreruptă și plăcută a antitipurilor lor în inimă, minte și lucrare, remarcăm faptul că ceea ce s-a spus mai sus trebuie aici să se scoată în evidență din nou. Ceea ce a întrerupt armonia inimii, minții și lucrării din mijlocul poporului Domnului trebuie să fie antitipul la ceea ce i-a separat pe Ilie și Elisei. Fără îndoială, întreruperea în inimă, minte și lucrare a armoniei ce a existat în mijlocul poporului Domnului după prima lovire a Iordanului, a fost din cauza tulburării în care a fost implicată organizația prin care era purtată lucrarea poporului Domnului; și această tulburare, privitor la organizare, a început în Consiliu la 13-20 iunie 1917, pe seama lucrării scriitorului în Britania și a uzurpării puterii de către J.F. Rutherford la care s-au împotrivit cei patru Directori. Unica eschivare a acestui fapt este opinia vădit eronată care a fost susținută din diferite puncte de vedere de către J.F. Rutherford pe de o parte, și de către Menta Sturgeon pe de alta; J.F. Rutherford afirmând că cei din așa-numita „Opoziție” erau din Clasa Morții a Doua, iar Menta Sturgeon afirmând că J.F. Rutherford și toți ceilalți care îl sprijină cu cordialitate erau din Clasa Morții a Doua.

³⁷ De aceea declarația nu este tăgăduită de toți cei care cunosc faptele că tulburarea care a distrus armonia din mijlocul poporului Domnului, și *l-a separat în două clase*, a rezultat dintr-o dificultate de organizare care a izbucnit în Consiliul Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere în timpul săptămânii începând cu 13 iunie (când petiția scriitorului de a i se investiga activitatea din Anglia a fost examinată la o adunare specială a Consiliului, și a fost numit un comitet din patru membri ai săi pentru a conduce investigarea, ceea ce a și făcut de la 14 până la 19 iunie) și terminând cu 20 iunie (când Consiliul s-a întrunit, și comitetul său a raportat *favorabil* în privința activității din Anglia a scriitorului, iar mai târziu a căutat să abroge regulamentele pe care J.F. Rutherford le-a folosit greșit pentru a justifica uzurparea controlului complet al lucrării). Această discutare și tulburare în Consiliu s-a dovedit a fi temelia separării. Acolo unde există sinceritatea și onestitatea necesară cu referire la fapte, această prezentare a lucrurilor se va admite că este adevărată în ceea ce privește faptele.

³⁸ În tip se arată că carul de foc este mijlocul care i-a separat pe cei doi profeți. Limbajul din Versiunea Autorizată care descrie separarea este după cum urmează: „Iată, s-a arătat un car de foc și cai de foc și i-au despărțit pe cei doi”. Să ținem cont de ideea că separarea – adică luarea lui Ilie de la Elisei – a fost cauzată de carul de foc *care a trecut printre ei și nu de vârtejul de vânt*; pentru că vârtejul de vânt *l-a luat pe Ilie sus*. Iar dacă în 2 Împărați 2:10 în ebraică s-ar fi avut în vedere luarea sus, cuvântul folosit ar fi fost *nasaah*; însă cuvântul pe care Biblia îl folosește să indice luarea lui Ilie de la Elisei este cuvântul ebraic *lakach*. Ilie a fost „lakachat” de la Elisei de carul care a trecut între ei, după care ei nu au mai fost niciodată împreună; și nu de vârtejul de vânt, care s-a produs după ce Ilie a fost „luat” (lakachat) de la Elisei. Astfel luarea nu s-a făcut prin vârtejul de vânt, ci exclusiv prin car înainte de a se produce vârtejul de vânt, chiar dacă vârtejul de vânt a urmat carul în scurt timp. Ca mărturie că aceasta a fost înțelegerea „Robului acela” în privința „luării”, și așa a folosit-o el ca să explice antitipul,

cităm cum afirmă el problema cu privire la antitip în Z 1916, pag. 264, col. 1, par. 1 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 97]: „După lovirea Iordanului – după împărțirea oamenilor prin mesajul adevărului și prin puterea mantalei lui Ilie – va avea loc separarea Bisericii în două clase. După aceea, *Clasa Ilie, Clasa Turmei Mici* [un număr comparativ mic], *se va manifesta clar, separat și distinct de Clasa Marii Mulțimi*. Să nu se uite că despărțirea va fi cauzată de carul de foc – unele experiențe foarte grele, încercări chinuitoare, pe care Clasa Aleasă le va accepta prompt și va intra în ele; pe când Clasa Elisei se va da înapoi de la persecuții, dar nu spre păcat sau spre negarea Domnului. *Nu va mai fi apoi decât puțin până când vârtejul de vânt (probabil anarhia) va produce «schimbarea» clasei Ilie*”. Într-adevăr acest lucru este foarte clar.

³⁹ Citatul acesta dovedește faptul că despărțirea cauzată de carul de foc antitipic a fost luarea lui Ilie cel antitipic de la Clasa Elisei, și de atunci înainte el este „*manifestat clar, separat și distinct*”; adică, în timp ce este în trup va fi recunoscut ca separat și distinct de Marea Mulțime. Apoi se mai arată și că după câțva timp, după ce ei sunt separați și distincți (lakachați), va avea loc experiența vârtejului de vânt. Tot așa și dacă luarea sa sus de car s-ar fi avut în vedere prin expresia, „dacă mă vei vedea când voi fi luat [lakachat] de la tine”, ar fi fost potrivit să fie folosit cuvântul ebraic *nasaah* și nu cuvântul *lakach*. Să ținem cont de această idee cu tărie și totul se va clarifica în antitip, așa cum este clar în tip.

⁴⁰ Acum ceea ce privește semnificația carului de foc. Scriitorul înțelege că reprezintă Societatea în *aspectele sale organizaționale*, ea însăși fiind implicată și apoi producând o încercare de foc în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Acest gând i-a fost clar în minte încă din septembrie 1917; dar fiind influențat, așa cum au fost mulți alții, de cea mai recentă exprimare a „Robului acela” cu privire la lovirea Iordanului ca fiind viitoare, și la fel ca mulți alții uitând de afirmațiile sale din comentariile citate mai sus în sens că (1) la Anul Nou în 1916 lovirea mergea înainte, și (2) că oarecum după toamna anului 1914 noi mergeam și vorbeam dincolo de Iordan, nu a putut să își vadă clar cărarea pentru a aproba această vedere, până când, la începutul lunii decembrie, a ajuns să vadă clar că Iordanul fusese lovit din anul 1914 până în anul 1916.

⁴¹ Unii pot găsi pricină că „Robul acela” niciodată nu a spus că Societatea socotită din punct de vedere organizațional va fi carul; ci mai degrabă a definit carul de foc ca pe o încercare grea. Noi răspundem: este adevărat că el uneori a definit carul de foc ca pe o încercare grea, însă alteori el ne spune că nu știa ce va fi carul. Z 1915, pag. 286, col. 2, par. 7 [VDM Vol. 6, Nr. 6, pag. 431]: „Nu putem spera să înțelegem clar dinainte semnificația deplină a carului de foc și a vârtejului de vânt”; și Z 1916, pag. 39, col. 2, par. 1 [VDM Vol. 5, Nr. 2, pag. 311]: „Dar iată felul în care Domnul ilustrează problema: Întâi, va fi carul de foc. *Noi nu știm ce va fi acesta*; dar înțelegem că unele experiențe de foc vor produce o separare între cele două clase ale poporului Domnului”. F.H. McGee, punând accentul unilateral pe primul set de exprimări, îl ignoră pe al doilea; iar apoi încearcă să dovedească că noi nu suntem de acord cu „Robul acela”. Cu siguranță nu este corect să se poarte în acest fel cu Fratele Russell, nici cu Biserica, nici cu servitorii săi tovarăși. Oriunde găsim o contradicție aparentă în scrierile „Robului acela”, noi trebuie să căutăm să o armonizăm nu să o ignorăm, și dogmatic să punem accentul pe un singur set de

exprimări pentru a respinge un oponent, așa cum fac J.F. Rutherford și F.H. McGee.

⁴² Noi oferim următoarele ca o armonizare a contradicției aparente: Expresia car de foc presupune două idei unite, prima un car, a doua un foc. În conformitate cu uzanța Scripturii (1 Petru 4:12, vezi *Diaglott*), focul, arderea, se folosește pentru a reprezenta încercări grele, precum și distrugere, în timp ce potrivit Scripturii un car reprezintă o organizație. A se vedea comentariile bereene la Exodul 14:9 și Isaia 31:1, precum și multe alte comentarii bereene. Ținând aparte în gândurile noastre aceste două idei ale focului și carului, putem vedea ușor armonia. Atunci când „Robul acela” a definit carul de foc ca pe o încercare de foc, Domnul i-a folosit mintea pentru a explica focul din acest tablou iar nu carul; și atunci când a spus că el nu știa ce a reprezentat carul, Domnul i-a folosit mintea pentru a arăta că el nu știa ce a reprezentat carul fiind deosebit de foc. Motivul pentru care Domnul a ținut în întuneric mintea „Robului acela” cu privire la această fază a subiectului este foarte evident: nu a fost convenit să fie înțeleasă; deoarece ar fi făcut pasajul atât de clar încât ar fi distrus experiența *ca încercare* pentru cei care ar fi înțeles semnificația sa deplină, în timp ce Domnul a planificat ca experiența aceasta să fie una dintre cele mai tăioase încercări ale poporului Său la sfârșitul Veacului. Astfel se va vedea că scriitorul în niciun caz nu este în dezacord cu „Robul acela”. Lumina care avansează, după ce a avut loc încercarea, i-a permis prin harul Domnului să vadă ceea ce „Robul acela” (în comparație cu care scriitorul se socoate ca un pitic față de un uriaș) nu a putut vedea, pentru că nu era „convenit”.

⁴³ Să ne uităm pe scurt la cuvântul Societate, așa cum l-am folosit mai sus în expresia, „privită în aspectele sale de organizare”. Din punctul de vedere al unei societăți cuvântul organizație are cel puțin două semnificații. Prima, un grup de persoane care s-au unit într-un corp pentru a îndeplini unele scopuri descrise în articolele constitutive sau în statutul lor; și a doua, administratorii sau directorii lor aranjați în mod sistematic pentru a îndeplini scopurile corpului, și pentru a pune în funcțiune mașinăria sa de control, executivă și managerială ca un corp. Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, după prima definiție, înseamnă membrii săi, acționarii, și, după a doua definiție, înseamnă Consiliul aranjat în mod sistematic și care pune în funcțiune mașinăria sa de control, executivă și managerială ca un corp. Așadar cuvintele Societate și Organizație propriu-zis au ambele sensuri ale cuvântului; iar așa cum sunt folosite în legătură cu afacerile Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere dovedesc că acest lucru este adevărat. Cuvântul organizație este folosit mai frecvent cu referire la Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere în sensul celei de-a doua definiții; și *organizația în sensul acesta al cuvântului noi* înțelegem că este tipificată de car în pasajul pe care îl analizăm. A doua definiție este sensul în care am folosit constant cuvântul organizație pentru a explica carul; și dovedește cât de inaplicabilă este remarca lui F.H. McGee când spune că, dacă prin car s-ar fi avut în vedere Societatea, Ilie și Elisei ar fi trebuit să fie în car până la separarea lor. Tot poporul adevărului niciodată nu a fost, nici nu putea fi, în Consiliul organizațional, fapt care îi răstoarnă obiecția. Și chiar dacă s-ar admite că prima definiție a cuvântului s-ar aplica aici, critica sa ar fi încă greșită; pentru că Societatea în calitate de

acționari era compusă numai dintr-o zecime a poporului consacrat al Domnului; de aceea ar exclude din carul simbolic nouă zecimi din clasa Ilie și Elisei. În plus, întrucât o astfel de conducere a carului implică controlarea lui, vedem că ei nu se aflau deloc în „car”; pentru că ei nu îl controlau.

⁴⁴ La acest punct poziția lui J.F. Rutherford este mai logică decât aceea a lui F.H. McGee; căci el recunoaște pe bună dreptate că carul este Societatea, o definiție pe care prietenii de la Societate (respingând prima lor definiție, adică Vol. VII) au împrumutat-o de la scriitor, iar scriitorul le dă permisiunea sa cordială de a o folosi! Aici trebuie să ne limităm la a doua întrebuintare a cuvântului; căci nu este adevărat că înșiși acționarii ca Societate au fost în tulburare, și însăși Biserica au cufundat-o în tulburare, astfel despărțind-o. Despre Societate este adevărat că ea însăși a fost în tulburare, și apoi a cufundat Biserica în tulburare, numai când este privită din punctul de vedere al celei de-a doua definiții. Dar îndemnul lui J.F. Rutherford către prieteni de a intra în car, în Societate, ca mijloc de a se ridica către cer, nu este potrivit din punctul de vedere al oricărei definiții. Pentru că fie intrând în Consiliul de Directori, fie intrând în numărul de membri al acționarilor (ceea ce se poate face numai cu bani!) nimeni nu ar putea să se ridice către cer! Se va observa că înainte ca scriitorul să își prezinte definiția cu privire la car, prietenii de la Societate, după cum i-au învățat conducătorii lor, susțineau că volumul șapte era carul cu care să se ridice către cer, o vedere a carului antitipic care este neadevărată și de neconceput, și a fost înlăturată.

⁴⁵ F.H. McGee și J.F. Rutherford îl învinuiesc pe scriitor că nu este de acord cu învățătura Robului acela că Ilie cel antitipic s-ar ridica la cer în carul antitipic; dar ei fac acest lucru potrivit cu îngăduința lor frecventă de a scoate unilateral în evidență un singur set din afirmațiile Fratelui Russell și de a neglija un altul. Deși în anumite locuri „Robul acela” spune că Ilie s-a ridicat în car, el de asemenea ne-a spus că Ilie nu s-a ridicat la cer în car; de exemplu în Z 1904, pag. 254, col. 1, par. 1, el pune problema foarte categoric după cum urmează: „Consemnarea este că Ilie și Elisei au fost separați de care [cuvântul ebraic este la singular, un car] de foc; dar că Ilie a fost luat sus, *nu de acestea* [acesta], ci *de un vârtej de vânt în cer*”. Se observă faptul că Biblia nu spune cătuși de puțin că Ilie s-a ridicat în car; ci presupune faptul că viteza carului ar fi făcut acest lucru imposibil.

⁴⁶ Ce atitudine ar trebui să luăm față de aceste contradicții presupuse în declarațiile Fratelui Russell? Răspunsul nostru este că împlinirea trebuie să determine întrebarea, iar faptele ei (după cum se vor da mai târziu) dovedesc că opinia „Robului acela”, citată mai sus, este cea exactă, și nu cea pe care o scot în evidență J.F. Rutherford și F.H. McGee, cel din urmă cu atâtea majuscule și cursive.

⁴⁷ Dacă ei și asociații lor s-ar fi informat mai bine în privința scrierilor Robului acela referitor la aceste lucruri, ori, dacă s-au informat în felul acesta, ar fi accentuat ambele seturi de declarații, ar fi fost mai bine pentru ei înșiși și pentru frați. În acest amănunt, ca și în celelalte, în care ei ne-au acuzat că respingem învățăturile Robului acela, se va vedea că noi nu am făcut acest lucru. De aceea noi avem asigurarea bună că suntem în armonie cu „Robul acela” când spunem că Ilie nu s-a ridicat la cer în car. A fost folosit pentru separare și numai pentru separare. Tipul și antitipul demonstrează că

o astfel de ridicare ar fi imposibilă; iar tipul nu numai că nu menționează și nici nu face aluzie la o ridicare la cer de așa fel ci o dezaprobă, și sugerează faptul că urcarea la cer a fost aparte de Car – adică în vârtejul de vânt, după ce carul s-a îndepărtat cu iuțea.

CAII ȘI CĂLĂREȚII

⁴⁸ După ce am văzut ce însemnătate are Carul, atragem atenția asupra faptului că J.F. Rutherford ne spune că caili reprezintă „profeții înfocate”, iar călăreții îi reprezintă pe Ezechiel și pe Ioan [a se vedea ediția românească a Vol. VII, pagina 84, n.e.]. Să examinăm o clipă aceste definiții. Prin Ezechiel și Ioan se au în vedere fie scriitorii celor două cărți, fie cărțile în sine. Dacă el îi are în vedere pe scriitorii, călăreții săi ar fi morți; și de aceea nu ar putea conduce carul; și, prin urmare, aceștia nu ar putea fi călăreții antitipici. Pe de altă parte, prin cărțile lui Ezechiel și Ioan, ar trebui să înțelegem fie profețiile din care sunt formate acestea, fie hârtia pe care sunt tipărite aceste profeții. Dar conform definiției sale, profețiile lui Ezechiel și ale lui Ioan sunt caili săi „înfocați”, și prin urmare, călăreții săi trebuie să fie hârtia. În orice caz deci, călăreții lui sunt definiți greșit; căci ne dau fie călăreți morți, fie hârtie! Cineva s-ar întreba de ce nu l-a adăugat pe Solomon la călăreți! S-a întâmplat deoarece Cântarea lui Solomon nu conține „profeții înfocate”? Scriitorul nu a definit niciodată caili drept „legalități înfocate”, așa cum susțin F.H. McGee și J.F. Rutherford.

⁴⁹ Din nou, faptele cazului nu vor permite ca lucrurile să fie așa cum le-a stabilit J.F. Rutherford; adică, că după ce a început marea campanie, Volumul VII a început să despartă Biserica (acest lucru este necesar în opinia lui în sens că marea campanie a fost prima lovire a Iordanului) pentru a fi acceptat ca cel adevărat; căci despărțirea a început cu 20 de zile înainte de a fi apărut Volumul VII și cu peste două luni înainte ca învățăturile sale să înceapă să provoace fricțiune între prieteni. Mai mult decât atât, Volumul VII a început să provoace dezgust cu o lună înainte de a începe marea campanie, ceea ce îi întoarce pe dos din nou lucrurile așa cum le-a stabilit el. Despărțirea și-a avut primele sale licăriri slabe pe 21 iunie 1917, când J.F. Rutherford l-a demis pe scriitor de la serviciul de la Tabernacol și a încercat să-l trimită departe de Betel. Aceasta a ajuns la o etapă hotărâtă pe 27 iunie, atunci când, după ce serviciul său de mai departe a fost refuzat, el a fost informat în mod oficial că lucrarea sa din Britania a fost dezaprobată; și în ceea ce privește partea sa personală, despărțirea s-a completat în el pe 27 iulie, când a fost exclus de la Betel. Astfel, procesul de separare în cazul său a durat exact o lună calendaristică întreagă.

⁵⁰ Cu unii dintre membrii familiei de la Betel, în ceea ce privește partea lor personală, despărțirea a început puțin mai târziu, cauzată de „conducerea prezentă” care a început să împartă „beteliții” în două grupuri; a ajuns la o etapă marcată pe 17 iulie; iar în august a fost completată în privința unui număr destul de mare dintre ei. Procesul activității de despărțire continuată la Betel timp de câteva luni mai târziu, în cazul unor persoane a durat mai puțin iar în cazul altor persoane a durat mai mult până la completare. După demiterea membrilor Consiliului pe 17 iulie, activitatea de separare în special de la Betel a început să ajungă la frații din afară, procesul de separare în fiecare caz fiind de durată diferită până la completare. Pe de altă parte, influența de separare a Volumului VII a fost aproape de nedeslușit înainte de septembrie. În ceea ce privește influența

pe care acest volum a avut-o asupra prietenilor în separare, următoarele par să fie situația reală: Având în vedere declarațiile contradictorii emise de cele două grupuri potrivnice, deși foarte tulburate și nemulțumite de cursul conducerii prezente, mulți nu au reușit să decidă spre propria lor satisfacție în ceea ce privește poziția pe care ar trebui să o ia, iar față de mulți dintre aceștia Volumul VII s-a dovedit a fi un mijloc care le-a permis să se hotărască împotriva conducerii prezente; astfel ei și-au luat poziția cu cei care, aparte de Volumul VII, și-au luat poziția pe temeiul principiilor implicate, înainte să fi apărut Volumul VII, și cu peste două luni înainte ca el să înceapă să afecteze situația. Așadar, Volumul VII și conținutul său nu a putut fi făcut o parte distinctă a acțiunii, rezumată în cai, călăreți și car. Nu a fost decât unul dintre multele mijloace de propagandă pentru a ancora pe frați de partea carului unde era Elisei; însă a avut efectul opus asupra unui număr destul de mare. Este destul de clar că despărțirea a început înainte ca Volumul VII să înceapă să exercite influență asupra situației printre poporul lui Dumnezeu. Toate faptele cazului se potrivesc cu acest lucru.

⁵¹ Am dat deja definiția noastră referitoare la car; și acum în armonie cu cugetul Robului acela cu privire la însemnătatea simbolică a cailor și călăreților găsită, de exemplu, în comentariile bereene la Exodul 14:9 și Isaia 31:1 etc., sugerăm că caii, reprezentând ca de obicei doctrine, laice sau religioase, în acest tip reprezintă doctrinele, presupuse legale dar de fapt ilegale, pe care J.F. Rutherford le-a înhămat la Societate. Aceste doctrine au fost după cum urmează: (1) faptul că acționarii pot aproba regulamente obligatorii pentru Societate; (2) faptul că Fratele Russell a exercitat control în afacerile Societății timp de peste treizeci de ani a făcut să fie legea Societății ca fiecare președinte să facă la fel; (3) că legea cere o alegere anuală a directorilor (legea care cerea o astfel de alegere a fost aprobată după ce Statutul Societății a fost acordat și afirmă clar că nu era retroactivă. De aceea nu a cerut ca Directorii Societății să fie aleși diferit de cum este prevăzut în Statut. Prin urmare argumentul controversat al lui J.F. Rutherford cu privire la acesta și la toate celelalte puncte ale sale presupuse legale a fost cu totul ilegal); (4) că, atunci când acest lucru (alegerea anuală) nu se întâmplă, apar posturi vacante în directorat; (5) că, prin urmare, președintele trebuia să ocupe aceste posturi vacante care nu fuseseră ocupate de Consiliu mai mult de treizeci de zile; (6) că niciun director nu a fost demis; (7) și că au fost ocupate doar posturile vacante. Fără îndoială, J.F. Rutherford a înhămat acești cai simbolici la Societate, așa cum cuvântul Societate este înțeles în a doua definiție [par. 43, n.e.].

⁵² Călăreții, reprezentând pe conducătorii doctrinari, simbolizează „conducerea prezentă”; adică, pe J.F. Rutherford, A.H. MacMillan și W.E. Van Amburgh, directorii cursului acestor doctrine ilegale; controlul lor asupra organizației este indicat de faptul că călăreții au condus caii și au direcționat carul. Această combinație de lucruri, teoriile presupuse legale dar de fapt ilegale, „conducerea prezentă” și Societatea, atât după cum era formată înainte de demiterea celor patru directori cât și ulterior cum a fost schimbată, s-a dovedit sub controlul acestora trei a fi o încercare foarte mare (de foc) pentru ambele clase din Biserică; și această combinație, aprinsă astfel cu încercări în ea însăși, și-a făcut brusc apariția înaintea Bisericii; și năvălind între ei și răspândind încercări printre ei, a împărțit frații în două părți. Ce consternare

a provocat! Dacă predomină sinceritatea, adevărul și onestitatea pe acest subiect, toți trebuie să admită că aceasta este ceea ce de fapt s-a întâmplat în vara anului 1917.

MIJLOCUL DE DESPĂRȚIRE

⁵³ Aceasta și numai aceasta a pus capăt armoniei care a predominat mai înainte între cele două clase din poporul lui Dumnezeu. Peste tot în lume, această combinație, forțând pe toți frații să ia parte pentru sau împotriva Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere (în al doilea sens al cuvântului), politicilor și conducerii sale, a dezbinat fără cruțare o biserică după alta. Este incontestabil că acestea sunt faptele. Timp de mai multe luni F.H. McGee a crezut acest subiect la fel ca scriitorul; și la 29 aprilie 1918, din cauza acestei credințe, el a spus că va vota, și apoi chiar a votat, pentru abrogarea rezoluției Comitetului aprobată la 23 februarie, interzicând membrilor săi, cu riscul de a nu fi în armonie cu Comitetul, să predice mai ales pe subiectele tipice, simbolice și profetice pe care nu le-a explicat „Robul acela”, pentru ca, împotriva interpretării lui J.F. Rutherford cu privire la Ilie și Elisei cum este dată în Turnul din 15 februarie 1918, cea pe care o susține scriitorul (pe care F.H. McGee atunci o credea, și la care, pe 27 iulie, scriitorul prima dată a aflat că el a renunțat) să poată fi prezentată pentru a-i proteja pe frați să nu cadă cu Societatea. Atunci el nu a dat prea mare importanță gândului că voia abrogarea rezoluției din cauza dorinței de a pune deoparte apariția lipsei de armonie în Comitet pe acest subiect. Nici nu a putut contrazice în mod rezonabil faptul că pacea care predomina în Biserică a fost distrusă așa cum tocmai s-a descris, și că, la o scară mai mare decât oricând înainte la sfârșitul Veacului, a despărțit poporul Domnului în două clase. Dacă supoziția pe care el o sugerează provizoriu ar fi corectă, Israelul Spiritual Nominal (cum puteau acești oameni neorganizați ca o societate să fie un car?) tras de doctrina dreptului divin al regilor ar fi fost cel care a despărțit poporul lui Dumnezeu în două clase în vara anului 1917 după ce a distrus pacea în mijlocul său; pentru că pacea fusese deja întreruptă. Și de aceea, întrucât ne oferă „o interpretare vizionară a tipurilor” pentru viitor, ceea ce înseamnă că această pace încă nu a fost întreruptă, presupunerea sa aparține de domeniul „interpretărilor fanteziste și speculațiilor nesăbuite”! Într-adevăr, faptele demonstrează că o astfel de combinație nu a cauzat atunci despărțirea care a stricat pacea de mai înainte, care fiind întreruptă, trebuie să trăim după despărțirea tipificată de separarea celor doi Profeți; nici remarca sa că interpretarea dată mai sus cu privire la cai, călăreți și car este un pas de la sublim la ridicol nu folosește la nimic împotriva faptelor. Faptele arată că în acest fel pacea și unitatea care exista mai înainte a fost întreruptă, și s-a ivit controversa și despărțirea. Și de aceea ar trebui să afirmăm că este doar opinia lui F.H. McGee că această interpretare este un pas de la sublim la ridicol, o opinie care nu numai nu se poate dovedi, ci este contrară faptelor. Experiența care a fost explicată aici nu a fost ridicolă ci extrem de dureroasă, după cum știu toți cei ce cunosc faptele.

⁵⁴ Ne amintim că scumpul nostru Pastor ne-a spus că despărțirea lui Ilie și Elisei nu va fi legată de diferențe pe *subiecte religioase*; găsim că împlinirea a fost în armonie cu această afirmație. Întrebări de politică, lege și conducere au fost legate de despărțire. Se face aluzie la o mică fricțiune între cei doi Profeți în cuvântul *parad*, tradus *despărțit* în

2 Împărați 2:11, deoarece Gesenius, în cel mai bun lexicon ebraic, la pagina 688, col. 1, par. 2, Ediția lui Bagster, definește acest cuvânt *a separa printr-o încălcare*. Motivul din care tipul nu sugerează în mod deosebit lipsă de armonie printre cea mai mare parte a poporului Domnului la timpul separării și după aceea, pare să fie din câteva considerente: Primul, o despărțire între prieteni printr-o probă, implică de la sine diferențe personale; și al doilea, arăta că vina nu este a celei mai mari părți a poporului lui Dumnezeu, ci a celor puțini care sunt înfățișați de călăreții care au adus forțat tulburarea asupra celor mulți. Nu trebuie însă să conchidem că călăreții nu erau părți ale poporului lui Dumnezeu, pentru că expresia călăreții carului lui Israel sugerează că ei erau; mai degrabă însă sunt arătați aparte de Ilie și Elisei pentru a tipifica acea „conducere prezentă”, care în relația lor cu Consiliul și lucrarea generală nu păstrau pacea și unitatea pe care o păstra de regulă restul poporului lui Dumnezeu. Ne temem că ei căutau alte lucruri, care îi interesau mai mult decât bunăstarea Sionului.

⁵⁵ Repetăm aici o remarcă făcută anterior: Separarea lui Ilie și Elisei, Ilie fiind „lakachat” de Elisei, a fost completată de carul care a trecut între ei, și înainte de ridicarea lui Ilie în vârtejul de vânt. Dacă vrem să vedem clar subiectul dinaintea noastră trebuie să ținem cont de remarcă pe care am făcut-o cu privire la semnificația lui *lakach*, „luat”, deosebindu-se de *nasaah*, „luat sus”. Căci carul care a trecut între ei l-a luat pe Ilie de la Elisei, întocmai cum în antitip Turma Mică a fost luată de la Marea Mulțime de Societatea care a trecut între ele; aceasta și numai aceasta se are în vedere prin faptul că Ilie a fost luat de la Elisei.

⁵⁶ În tip experiența vârtejului de vânt a urmat experiența separării Profeților de car. După cum știm cu toții, „Robul acela” a interpretat experiența vârtejului de vânt pentru a reprezenta plecarea Bisericii de pe acest pământ. Luat așa în considerare, în conformitate cu tranzacțiile antitipului, *sucesiunea în timp* a evenimentelor din povestirea a ceea ce Ilie și Elisei au făcut în 2 Împărați 2:11-14, nu a urmărit să dea succesiunea în timp a întâmplărilor acestei povestiri în antitip. Mai degrabă, în armonie cu o procedură deseori urmată în Scripturi, tot ce se spune despre Ilie este *arătat până la completare*, înainte ca acțiunile lui Elisei să înceapă a fi descrise, *fără a ține seama de succesiunea cronologică a evenimentelor în antitip*, în care există o ordine de timp a evenimentelor diferită de cea în tip. În mod corespunzător, noi înțelegem că în antitip este o paranteză ce durează mai mulți ani între separarea Turmei Mici de Marea Mulțime și plecarea Turmei Mici din această lume; și înăuntrul acestei paranteze are loc nu numai tot ce este antitipul acțiunilor lui Elisei în versetele 12-14, ci și tot ce a făcut Elisei mai târziu. Fără îndoială că Domnul a aranjat tipul în felul acesta neașteptat pentru a ascunde gândul până după împlinire, așa încât să probeze mai deplin inimile tuturor la vremea împlinirii. Și proba aceasta a avut loc.

⁵⁷ Domnul *inversează frecvent ordinea de timp a evenimentelor pentru a ascunde gândul*, după cum știm cu toții, de exemplu (1) într-un pasaj doctrinar, Romani 8:30, F 182, par. 1; (2) într-un pasaj profetic, Ioel 2:28, 29, E 164, par. 1 și nota, date de „Robul acela” ca exemple de astfel de inversări. (În ultimul pasaj Domnul descrie mai întâi binecuvântările restabilirii, și după aceea binecuvântările Veacului Evanghelic, într-un mod care a ascuns foarte bine problema până când

partea profeției care este dată la urmă era împlinită aproape în întregime, înainte de a se înțelege că profeția dată întâi are loc la urmă.) Și (3) într-un pasaj tipic, însemnat și familiar, Leviticul 16:15-22. Aici, fără a ține seama de ordinea de timp a evenimentelor așa cum ar avea loc în antitip, Domnul descrie în întregime un set de evenimente urmat de descrierea altui set, fără a amesteca în prezentarea tipică ambele seturi de evenimente într-un fel care ar marca clar ordinea de timp a întâmplării lor în antitip. De exemplu (1), întâi este sacrificat țapul pentru Domnul, și (2), sângele lui este stropit pe șezământul milei; (3) apoi se trece la procedura cu țapul ispășitor. Tot ce se face în antitip cu țapul pentru Azazel după ce este legat la ușă și sunt aruncați sorții peste cei doi țapi *va fi terminat înainte ca sângele țapului antitipic pentru Domnul să fie stropit pe șezământul milei*. Știm acest lucru deoarece toți cei din Marea Mulțime vor trebui să moară înainte ca sângele țapului antitipic să fie stropit pe șezământul milei antitipic; adică înainte ca Cristosul să se arate în prezența lui Dumnezeu ca să facă ispășire pentru lume. Pentru că dacă Cristosul s-ar arăta în prezența lui Dumnezeu ca să facă ispășire pentru lume înainte ca toți cei din Marea Mulțime să moară, aceia dintre ei care ar fi încă în trup ar pierde acoperirea sângelui taurului antitipic, și în consecință ar trebui să fie trimiși în Moartea a Doua; deoarece Marea Mulțime este „casa” lui Aaron cel antitipic, casa pentru care el face ispășire prin atribuirea meritului taurului antitipic, cât și „pentru el”, adică pentru Corpul lui Aaron cel antitipic. Fiindcă Cristosul nu poate primi din mâinile dreptății divine eliberarea meritului atribuit ca să-l folosească pentru lume până când toți cei care sunt acoperiți de meritul acela atribuit sunt luați de sub el de către Marele Preot. Turma Mică iese de sub acest merit prin completarea morții sale de sacrificiu; Marea Mulțime prin completarea morții sale constrânse. Prin urmare aici avem un caz care este o paralelă exactă cu cazul în discuție al lui Ilie și Elisei. Întocmai cum acțiunile legate de țapul pentru Domnul au fost terminate înainte să aibă loc experiențele țapului ispășitor, și totuși țapul pentru Azazel își completează experiențele înainte de prezentarea sângelui Țapului antitipic pentru Domnul pe șezământul milei; tot așa în 2 Împărați 2:11-14 evenimentele în cazul lui Ilie au fost terminate înainte ca evenimentele în cazul lui Elisei să aibă măcar loc. Cu toate acestea vom da o dovadă clară că în antitip toate evenimentele experiențelor lui Elisei descrise în 2 Împărați 2:12-14 se petrec în experiența lui Elisei cel antitipic *după* separarea Turmei Mici de Marea Mulțime, și *înainte* ca Turma Mică să fie luată la cer. Așadar, evenimentele tipificate în 2 Împărați 2:12-14 se petrec în decursul unei paranteze de timp între aceste două evenimente antitipice.

CELE SAPTE ACTIVITĂȚI ALE LUI ELISEI

⁵⁸ Înainte de a da dovezi în privința acesteia, descrierea celor șapte activități ale lui Elisei la separare și după ea, ne va servi să o înțelegem mai clar, după care vom prezenta dovezile parantezei de timp între separarea Turmei Mici de Marea Mulțime pe de o parte, și luarea Turmei Mici de pe acest pământ pe de altă parte, paranteză în care au loc toate evenimentele tipificate în 2 Împărați 2:12-14. Prima afirmație făcută despre Elisei este „el a văzut aceasta”. Întâi observăm că „aceasta” în expresia dată este redat cursiv, ceea ce dovedește că nu are un cuvânt corespunzător în textul ebraic, și că a fost inserat de traducători pentru a da ceea ce ei au presupus că este gândul intenționat. Credem că Domnul

a omis intenționat folosirea cuvântului potrivit pentru a ascunde gândul până la timpul convenit; de exemplu așa cum a făcut deseori în 1 Corinteni 15, mai cu seamă în versetele 21, 23, 47, 48. Conform înțelegerii noastre cuvântul inserat ar trebui să fie *el*, adică Ilie; iar cuvântul văzut ar fi trebuit redat recunoscut, întrucât acesta este sensul exact al cuvântului „vedea”, *raah*, în 2 Împărați 2:10: „Dacă mă vei vedea [recunoaște] când voi fi luat de la tine”. Observăm că în acest verset cuvintele „când voi fi” de asemenea sunt redade cursiv; astfel ele sunt inserate fără a avea cuvinte corespunzătoare în textul ebraic. În armonie cu explicația Pastorului nostru a acestui verset, dată mai sus, credem că pasajul ar fi completat după cum urmează: „Dacă tu mă recunoști *până și când eu voi fi* luat de la tine”. Cititorii noștri sunt rugați să citească din nou cum am expus noi acest verset și dovezile date în privința traducerii cuvântului *raah* că înseamnă *a recunoaște* în acest pasaj dat mai sus. Ținând cont de ceea ce Ilie i-a spus lui Elisei (2 Împărați 2:10) că era condiția pe care Elisei trebuia să o îndeplinească pentru a primi binecuvântările însumate în calitatea de succesori ai lui Ilie, vedem că Domnul pe bună dreptate atrage atenția la faptul că Elisei a îndeplinit această condiție, l-a recunoscut pe Ilie până la separare și în timpul ei. Și astfel faptul acesta este afirmat de Domnul *ca o chestiune de consemnat* că Elisei a îndeplinit condiția necesară pentru a primi binecuvântarea dorită *ca să evidențieze faptul că este potrivit* ca Elisei să primească slujba dorită cu binecuvântările ei asociate.

⁵⁹ Antitipul arată în mod sigur că acest aspect al tipului s-a împlinit în experiențele date fiecărui individ în timp ce trecea prin procesul de separare. În fiecare caz, înainte ca ruptura să fie completă, clasa Elisei a recunoscut frații în separare pe parcursul perioadei în care se desfășura procesul de separare; adică ei i-au recunoscut, au simpatizat și au cooperat cu ei, cu feroare totuși în scădere, pe măsură ce continua procesul de separare; și abia după ce separarea a fost completă recunoașterea a fost retrasă în fiecare caz individual. Această recunoaștere este implicată și în exclamarea lui Elisei: „Tatăl meu, tatăl meu!” Scriitorul va da experiența sa cu J.F. Rutherford ca ilustrație a experiențelor generale ale fraților în separare cu prietenii de la Societate întrucât arată că exista o astfel de recunoaștere, scăzând în intensitate totuși, până procesul de separare a fost complet, atunci când a încetat cu totul. Între 27 iunie și 27 iulie J.F. Rutherford și scriitorul au avut discuții frățești în mod repetat, și cel puțin cu două ocazii s-au rugat împreună, deseori s-au îmbrățișat unul pe altul și s-au asigurat unul pe altul de încrederea lor unul în altul ca copii ai lui Dumnezeu. Deseori pe parcursul acestui timp el i-a cerut scriitorului opinia sa cu privire la întrebări biblice în particular precum și la masă la Betel înaintea familiei, iar cu privire la unele lucruri i-a cerut sfatul. Acest lucru în general este adevărat despre experiența noastră în acea perioadă și cu alți membri ai familiei de la Betel care au rămas cu Societatea. Printre alții, J.F. Rutherford a exercitat acțiuni de recunoaștere pe 18-24 iulie, atunci când scriitorul a căutat să mijlocească între el și directorii demși. Și abia (pe 24 iulie) după ce scriitorul a sugerat ca un lucru indispensabil pentru împăcare ca J.F. Rutherford să-i accepte în calitate de directori pe cei patru frați demși, și ca un lucru necesar pentru pacea și siguranța de viitor în lucrare să-i accepte pe alți doi frați în calitate de comitet executiv pentru a acționa împreună cu el în afacerile Societății, J.F. Rutherford în cele din urmă s-a întors împotriva scriitorului cu hotărâre,

excluzându-l de la Betel trei zile mai târziu. Astfel de la 27 iunie până la 27 iulie, J.F. Rutherford l-a recunoscut în repetate rânduri pe scriitor drept o parte a lui Ilie cel antitipic. Fiecare dintre frații separați își va aminti fără îndoială experiențele cu prietenii de la Societate pe tot parcursul acestui proces de separare care au fost asemănătoare cu acelea pe care scriitorul le-a avut cu J.F. Rutherford de la 27 iunie până la 27 iulie. Fără îndoială că mulți prietenii de la Societate își vor aminti că au săvârșit fapte față de frații în separare care au fost asemănătoare cu acelea pe care J.F. Rutherford le-a săvârșit față de scriitor. Acestea au fost faptele antitipice.

STRIGĂTUL ÎNTREIT AL LUI ELISEI

⁶⁰ Al doilea lucru pe care Elisei l-a făcut la separare a fost să strige: „Tatăl meu! Tatăl meu! carul lui Israel și călăreții lui!” Strigătul „Tatăl meu! Tatăl meu!” este întemeiat pe gândul că Elisei l-a văzut (recunoscut) și este o explicare a acestui gând. Acțiunile de recunoaștere ale lui J.F. Rutherford față de scriitor constituie parțial partea sa față de scriitor, așa cum în antitip el a strigat, „Tatăl meu! Tatăl meu!” Dar expresia „Tatăl meu! Tatăl meu!” implică mai mult decât o astfel de recunoaștere. Mai mult decât atât, aceasta este o exprimare a surprinderii, întristării și discutării, și tipifică surprinderea și întristarea pe care prietenii de la Societate au simțit-o și au exprimat-o, și discuțiile pe care ei le-au avut asupra faptului că cei care au fost, ca să zicem așa, conducători (tată aici înseamnă conducător) ai Bisericii trebuie să acționeze într-un fel despre care prietenii de la Societate eronat au crezut că era greșit, și despre care ei au crezut că îi scotea din favoarea Domnului pe frații în separare. Cu siguranță, toți prietenii de la Societate vor recunoaște că ei au exprimat o astfel de surprindere, au simțit o astfel de întristare și au avut astfel de discuții cu privire la așa-numita „Opoziție” în timpul procesului de separare.

⁶¹ Al doilea gând în exclamarea lui Elisei a fost: „carul lui Israel”, adică o organizație care aparține poporului lui Dumnezeu, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere. A existat ceva ce susținătorii devotați ai „conducerii prezente” au făcut corespunzător strigătului lui Elisei, „carul lui Israel”? Cu siguranță! pentru că acest aspect al tipului reprezintă recunoașterea Societății, surprinderea și întristarea în privința ei, și că a fost discutată printre cei mai loiali susținători ai ei. Este sigur că adepții Societății au fost surprinși și întristați să găsească afacerile Societății în condiția în care se aflau; și cu siguranță au discutat despre organizația poporului Domnului, carul lui Israel, și au recunoscut-o strigând, „Societatea! Societatea! Societatea! Canalul! Canalul! Canalul! Noi trebuie să stăm lângă Societate! Noi trebuie să stăm lângă Canal! Noi trebuie să apărăm Societatea în încercarea ei! Noi trebuie să fim loiali față de Societate pentru că este Canalul! Oricare ar fi greșeala care a fost făcută de conducătorii Societății, cu toate acestea noi trebuie să ne amintim că Societatea este Canalul!” Din această descriere toți vor recunoaște că evenimentele începute cu vara anului 1917 au fost însoțite de astfel de surprindere și întristare din cauza Societății, și de recunoașterea și discutarea ei; și aceasta antitipifică bine exclamarea lui Elisei, „carul lui Israel!”

⁶² Al treilea gând în exclamarea lui Elisei este cuprins în cuvintele, „și călăreții lui!” Înțelegând faptul că călăreții reprezintă conducătorii doctrinelor laice sau religioase, și înțelegând că călăreții tipici îi reprezintă pe J.F. Rutherford, A.H. MacMillan și W.E. Van Amburg, în calitate de adepți ai

doctrinelor presupuse legale dar de fapt ilegale descrise mai sus, se pare că expresia, călăreții lui Israel, indică o recunoaștere și o discutare a acestor frați, precum și o surprindere și întristare din cauza lor. Pe de o parte prietenii în mod sigur au fost surprinși și întristați de încercările în care au fost implicați aceștia! Dar printre toate acestea ei în mod sigur au stăruit în continuare să discute despre ei și să-i recunoască drept conducătorii care ar trebui urmați, deoarece ei controlau „canalul”; după cum au zis un frate și o soră de seamă, „Noi trebuie să stăm lângă «conducerea prezentă», fiindcă ei au bunurile!” Prin urmare în aceste fapte găsim un antitip clar al strigătului lui Elisei, „călăreții lui!” Din nou antitipul este clar în privința faptelor.

⁶³ A treia parte a activității lui Elisei (2 Împărați 2:12) este exprimată în declarația, „și [Elisei] nu l-a mai văzut [recunoscut]”. Noi dăm cuvântului *raah* aceeași semnificație în ambele sale apariții, în versetul acesta precum și în versetul 10, adică a recunoaște, ceea ce aici înseamnă a accepta, a simpatiza, a coopera. Noi deja am arătat că acesta este cugetul Robului acela despre modul în care se folosește cuvântul în versetul 10, și de asemenea am arătat că are aceeași semnificație în prima sa apariție în versetul 12. Acest pasaj pare să sugereze că Elisei știa că Ilie este prezent pe pământ după experiența sa cu vârtejul de vânt, după cum se va arăta în continuare, și de asemenea pare să sugereze ideea că Elisei nu era dispus să fie supus lui Ilie în modul în care fusese; și probabil din dorința de a nu fi supus lui Ilie el le-a spus fiilor profeților să nu-l caute pe Ilie, temându-se probabil că el s-ar putea întoarce (2 Împărați 2:15-18). La baza acestei stări mentale a lui Elisei se afla fără îndoială ideea sa că Dumnezeu voia ca el să fie de atunci înainte Profetul către Israel, și nu Ilie cel separat. Elisei fără îndoială se gândea că toți cei care arătau interes pentru el vor avea cel mai mare avantaj dacă el nu va mai avea nimic de-a face cu Ilie, care dacă ar fi fost prezent cu el ar fi împiedicat fără îndoială influența slujirii sale față de popor, fiindcă ei l-ar urma pe un profet sau pe altul. Acest lucru ne va da posibilitatea de a vedea de ce el nu ar trebui să-l mai recunoască pe Ilie așa cum o făcuse anterior în armonie cu caracterul potrivit al cazului.

⁶⁴ Cât este de potrivit că în antitip această excludere de la tovărășie a urmat amăgirile cu „carul lui Israel și călăreții lui”! Să ne uităm la antitip și să vedem dacă a avut loc o asemenea linie de gândire, așa cum tocmai a fost prezentată. Cu siguranță a avut, în faptul că oamenii de la Societate au exclus de la tovărășie pe așa-numita „Opoziție”, W.E. Van Amburg fiind primul dintre toți care a exercitat excluderea de la tovărășie pe 31 iulie 1917, la o întrunire a Asociației Tribuna Poporului, atunci când a refuzat mâna întinsă a scriitorului. La convenția de la Boston din 5 august, A.H. MacMillan și alții au refuzat să dea mâna cu unii dintre ceilalți frați separați la *sărbătoarea de iubire*. Puțin mai târziu sub influența unei predici ținute de W.E. Van Amburg, sora Seibert a refuzat să accepte mâna întinsă a scriitorului. A.H. MacMillan și C.J. Woodworth s-au purtat cu el în același fel. Campania „evitați pe cei care provoacă despărțiri printre voi” s-a răspândit curând de la Betel în afară, de la Biserică la Biserică. Atât de marcată a devenit această excludere de la tovărășie încât mulți oameni de la Societate credeau că cei din „Opoziție” fac parte din clasa morții a doua, și nici măcar nu-i vor observa atunci când vor trece pe lângă ei pe stradă. În armonie cu această campanie de excludere de la tovărășie, „conducerea prezentă” și mulți

peregrini, bătrâni etc., l-au îndepărtat pe credinciosul Ilie de la asocierea cu frații de la Societate. Cu siguranță, Elisei cel antitipic nu l-a mai văzut, nu l-a mai recunoscut pe Ilie cel antitipic! Astfel recunoaștem din nou modul în care faptele dintre tip și antitip corespund în acest caz. Din explicațiile de mai sus va fi clar cât de neîntemeiată este critica lui F.H. McGee în privința vederii scriitorului despre *raah*.

⁶⁵ A patra activitate a lui Elisei a fost să-și sfășie hainele în două bucăți. Hainele în simbolurile Bibliei reprezintă harurile inimii și minții noastre. „Îmbrăcați-vă de aceea, ca Aleșii lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu adâncuri ale îndurărilor, bunătate, umilință a minții, blândețe etc.” „Îmbrăcați-vă cu umilință” (Coloseni 3:12, 13; 1 Petru 5:5). Alte pasaje la subiect vor veni în mintea fiecărui student al Bibliei. Sfășierea hainelor ar părea să reprezinte violarea harurilor, iar sfășierea lor în două ar părea să reprezinte o violare atât de mare a harurilor încât să fie sfășiate în două, și astfel să fie dată la iveală șovăirea, care este o calitate a Marii Mulțimi (Iacov 1:8). Această acțiune a lui Elisei pare să găsească un antitip corespunzător în violarea Adevărului, Dreptății și Iubirii pe care a săvârșit-o J.F. Rutherford și susținătorii săi față de așa-numita „Opoziție”. Ca o ilustrare a acestei conduite brutale și nescipturale ne referim la articolul „Cernerile Secerișului” scris de J.F. Rutherford, crud în sine și extrem de înșelător în privința faptelor. Peste tot în lume cei care s-au adunat la strigătul de luptă, „canalul! canalul!”, s-au purtat cu nedreptate extremă și lipsă de iubire cu cei care au rămas credincioși față de aranjamentele Robului acela și au spus lucruri false despre ei. Da, Elisei cel antitipic și-a sfășiat hainele foarte violent! Astfel găsim din nou că faptele cazului se armonizează bine cu tabloul acestor experiențe pe care ni l-a dat Dumnezeu.

APUCAREA MANTALEI

⁶⁶ A cincea activitate a lui Elisei a fost să pună mâna pe mantaua lui Ilie care căzuse de la el. Permițând până atunci lui J.F. Rutherford să meargă pe propria sa cale, și refuzând să aducă un litigiu, care ar fi fost poate unicul mijloc de a aduce o persoană autorizată așa cum este el, cei cinci membri ai Consiliului au lăsat „mantaua să cadă de la ei”, adică au lăsat puterile tipificate de manta să scape de sub controlul lor, și astfel de sub controlul clasei Ilie, reprezentanții căreia erau în exercitarea acestor puteri. Pentru că acești frați, drept majoritate a Consiliului, erau cei în care Biserica deținea în mod reprezentativ controlul anumitor părți esențiale ale mantalei, adică controlul lucrării generale, al literaturii Adevărului, al agențiilor Adevărului și al finanțelor de răspândire a Adevărului. Din 1 Împărați 19:15, 16 vedem că a fost buna plăcere a Domnului ca Ilie să-i ungă pe Hazael, Iehu și Elisei; dar în realitate Ilie l-a uns numai pe cel din urmă, Elisei ungându-i pe ceilalți doi, pe unul personal iar pe altul printr-un reprezentant (2 Împărați 8:7-14; 9:1-10). Faptul că Domnul i-a dat totuși lui Ilie această sarcină ne dovedește că Iehova ar fi fost mai mulțumit ca Ilie să-i fi uns pe toți trei. Așadar, acest lucru ar dovedi faptul că, în antitip, Domnul ar fi fost mai mulțumit dacă Ilie cel antitipic și-ar fi păstrat funcția de purtător de cuvânt către Israelul Spiritual Nominal până ar fi uns pe toate cele trei clase tipificate de acești trei oameni. Cu toate acestea, știind dinainte că cei cinci directori nu vor reuși să-l oprească pe J.F. Rutherford să folosească autocratic puterile și să instituie un litigiu (un pas pe care F.H. McGee și scriitorul i-au sfătuit să-l facă grabnic ca fiind singurul lucru

ce se părea că ar fi păstrat controlul lucrării în mâinile clasei Ilie în reprezentanții săi, majoritatea Consiliului), Dumnezeu a aranjat tipul potrivit cu ceea ce El a prevăzut că va fi cursul evenimentelor în antitip, știind că El putea conduce toate lucrurile spre binele celor doi Profeți. Așadar, Dumnezeu nu a silit buna Sa plăcere. El a încuviințat să lase nefăcute lucrurile mai plăcute Lui – adică ca Ilie să-i ungă pe Hazael și Iehu – și să-i permită lui Elisei să facă lucrul acesta ca o ilustrație a ceea ce El a prevăzut că va avea loc peste aproape 2800 de ani. Prin urmare, atunci când directorii nu au reușit să i se împotrivescă lui J.F. Rutherford cu o rezoluție suficientă, și în plus nu au reușit să aducă un litigiu care să-l oblige să renunțe la roadele uzurpării sale, Ilie cel antitipic, în reprezentanții săi, Consiliul (care, fiind un corp deliberativ și de control, pentru deciziile cu privire la lucrare, în ultimă analiză, ar fi majoritatea), a scăpat din mână puterea sa de a fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal. Faptul că Elisei a ridicat mantaua reprezintă acțiunile lui Elisei cel antitipic, în conducătorii Societății ca reprezentanți ai celor din clasa Elisei, reținând pentru sine puterea de a fi purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal. Așadar, faptul că mantaua a căzut de la Ilie iar Elisei a ridicat-o, noi înțelegem că și-a găsit împlinirea în experiențele grele din mijlocul poporului Domnului în anul 1917.

A DOUA LOVIRE A IORDANULUI

⁶⁷ În cea de-a șasea activitate a sa descrisă în 2 Împărați 2:12-14 Elisei a lovit Iordanul. Faptul că nu se spune nimic despre aceea că Elisei a înfășurat mantaua, așa cum a făcut Ilie, este în armonie cu gândul că atunci când Elisei cel antitipic a lovit Iordanul el nu a folosit tot ce era în puterea sa și era potrivit pentru lovire, de ex. multe tratate și predici ce țineau de lovire precum și Volumul patru. Fotodrama aproape nu a fost folosită. Aceste lucruri, care ar fi „lovit” mult mai bine decât cele care au fost folosite, au rămas nefolosite. Astfel Elisei a lovit cu mantaua neînșurată. Cum a fost în cazul lui Ilie cel antitipic, tot așa a fost în cazul lui Elisei cel antitipic, lovirea a fost îndeplinită de Marea Mulțime *în calitate de noi creaturi* aprobate una de alta, punând mâna pe anumite aspecte ale Adevărului, pe controlul lucrării (pe care o exercita reprezentativ în J.F. Rutherford), numai pe unele părți din literatura corespunzătoare a Adevărului, numai pe unele părți ale filialelor lucrării și pe finanțele necesare. Toate acestea le-a folosit pentru a muștra pe cei care pretindeau drept divin și pe susținătorii lor. Cei din clasa Elisei au condamnat instituțiile lor la nimicire iar ei să fie demiși din funcțiile lor și să fie pedepsiți pentru faptele lor rele. Prin această lovire conservatorii și radicalii din Creștinătate au fost separați din ce în ce mai mult.

⁶⁸ În conformitate cu 2 Împărați 2:12-14, a șaptea activitate a lui Elisei a fost aceea de trecere a râului. Prin faptul că în tip nu se spune nimic despre aceea că Elisei a trecut pe uscat, așa cum s-a spus despre ambii Profeți la prima lovire, putem trage concluzia că cei din Marea Mulțime nu vor fi nevătămați ca noi creaturi prin conduita lor în lovire. Cu siguranță, paguba pe care cei din Marea Mulțime și-au adus-o asupra lor ca noi creaturi prin fanatism, imprudență și declarații false în legătură cu lovirea îndeplinită de ei, dovedește faptul că ei nu au trecut Iordanul antitipic pe uscat. Iar pentru a indica faptul că nu își vor face lucrarea fără a-și vătăma noile creaturi, Scripturile par

să nu spună că Elisei a trecut pe uscat. Faptul că Elisei a trecut în întregime reprezintă că antitipul său a sfârșit lucrarea de lovire. Noi înțelegem că „Marea Campanie” începută cam pe la 1 octombrie 1917 și terminată cam pe la 1 mai 1918, în care oamenii de la Societate s-au angajat, este antitipul lovirii Iordanului de către Elisei. F.H. McGee îl acuză pe scriitor de faptul că a învățat că antitipul lovirii a doua a Iordanului a început pe 17 iulie; aici el din nou afirmă în mod fals gândul scriitorului. De asemenea, publicarea Volumului VII nu a fost lovirea Iordanului, așa cum el din nou a afirmat în mod fals că am învățat noi. A doua lovire a Iordanului a fost activitatea de muștrare și condamnare descrisă anterior, din partea oamenilor de la Societate pe parcursul celor șapte luni menționate mai sus. Așadar, aceasta a început, după cum scriitorul a învățat constant chiar de la început, în toamna anului 1917, și nu pe 17 iulie. Cu toate acestea, F.H. McGee probabil a confundat o parte a interpretării lui Menta Sturgeon cu privire la ceea ce a avut loc pe 17 iulie 1917 cu înțelegerea scriitorului în privința timpului în care a început lovirea Iordanului. Menta Sturgeon a susținut că cei patru membri demiși ai Consiliului, F.H. McGee și scriitorul au început prima lovire a Iordanului în sufrageria de la Betel pe 17 iulie 1917, atunci când au muștrat pe J.F. Rutherford și pe susținătorii săi și au protestat împotriva uzurpării lor. Scriitorul niciodată nu a fost în stare să aprobe vederea lui Menta Sturgeon cu privire la subiectul acesta. F.H. McGee dedică mai mult de o coloană la pagina patru ca să nege acestea, cum ar fi, vederile scriitorului, care de fapt sunt vederile sale confuze, ridicând astfel și combătând încă unul dintre argumentele sale false. El chiar pune între ghilimele afirmații despre care spune că le-a făcut scriitorul, dar pe care scriitorul niciodată nu le-a făcut, în sens că lovirea a doua a Iordanului a început pe 17 iulie!

⁶⁹ Din discuția de mai sus se va vedea faptul că J.F. Rutherford și scriitorul sunt de acord că lucrarea făcută din octombrie 1917 până în mai 1918 a fost o lovire a Iordanului. Ei însă nu sunt de acord cu privire la care lovire a Iordanului a fost. J.F. Rutherford afirmă că a fost prima; scriitorul, că a fost a doua. Cum putem preciza întrebarea aceasta? Răspundem că faptele dau o dovadă de netăgăduit pentru vederea scriitorului, și resping categoric vederea lui J.F. Rutherford. Tipul dovedește că pacea, armonia și părtășia dintre Ilie și Elisei antitipici nu a fost întreruptă înainte de separarea lor; în consecință, pacea, părtășia, armonia și cooperarea dintre Ilie și Elisei antitipici începând să se sfârșească chiar înainte de 21 iunie 1917, prima lovire trebuie să se fi terminat înainte de a începe această întrerupere a păcii. Împrejurările care au dus la începutul separării au fost următoarele: J.F. Rutherford a refuzat să permită scriitorului să se întoarcă în Anglia la cererea sa. De asemenea, el peste o săptămână a refuzat să deschidă din nou cazul Angliei, și să convoace o întrunire a Consiliului pentru a-l examina. Atunci scriitorul a întocmit o petiție pe care majoritatea Consiliului a semnat-o pe 13 iunie, cerând lui J.F. Rutherford să convoace o întrunire a Consiliului pentru a examina activitatea din Britania a scriitorului. Îndată a izbucnit furtuna în Consiliu, culminând pe 20 iunie. Între timp, J.F. Rutherford, W.E. Van Amburgh, A.H. MacMillan, W.F. Hudgings precum și R.J. Martin și susținătorii lor au luat o atitudine din ce în ce mai neprietenoasă față de scriitor, care a pornit cu un început mic. Pe 21 iunie au fost făcute primele pregătiri pentru a conduce

„carul” între susținătorii conducerii prezente și „Opoziție” în persoana scriitorului, în primul rând fiindu-i refuzată activitatea la Tabernacol, și în al doilea rând prin încercarea de a-l trimite de la Betel. Carul a ajuns la el pe 27 iunie și a început să-l separe de Elisei cel antitipic. Pe măsură ce disputa din Consiliu s-a răspândit în mijlocul familiei de la Betel, lipsa de armonie s-a mărit; și astfel găsim că până pe 27 iunie a avut loc despărțirea, al cărei pas premergător a fost întreruperea păcii dintre Ilie și Elisei. Această activitate de despărțire a continuat și a fost la nivel mondial înainte de a începe „Marea Campanie” în octombrie 1917. În consecință „Marea Campanie” care a început la timpul acesta și a urmat de fapt la trei luni după începutul separării trebuie să fie lovirea a doua a Iordanului, în timp ce prima lovire a Iordanului trebuie să fi fost completată cu puțin timp înainte de a începe separarea dintre cele două clase. Așadar, faptele cazului dovedesc clar că „Marea Campanie” a fost lovirea a doua a Iordanului. Și doar că în ea s-a angajat cu zel o majoritate a poporului Domnului, întocmai cum „Robul acela” a arătat că Marea Mulțime va fi majoritatea în Biserică, a fost o lucrare la o scară mai mare și mai vizibilă decât aceea a primei loviri a Iordanului. Dar în toate celelalte privințe a fost inferioară față de prima lovire, și ar fi fost încă mai mult, dar a fost de un oarecare ajutor al celor Credincioși.

⁷⁰ În 2 Împărați 2:12-14, întrebarea pe care Elisei a pus-o în timp ce lovea apele, „unde este Domnul Dumnezeu al lui Ilie?”, ar trebui tradusă după cum urmează: „Unde este Iehova? El este chiar Dumnezeu al lui Ilie”. A se compara cu Versiunea Americană Revizuită, textul și nota explicativă. În acest limbaj noi credem că se face aluzie la amăgirea de care va suferi Elisei cel antitipic la timpul când va lovi el. Ne vom aminti că prietenii de la Societate au susținut că o dovadă sigură că Iehova stătea de partea lor a fost prosperitatea mare a lucrării lor, care ei au susținut că venea de la Dumnezeu și era calea Sa de a-i avea pe ei ca pe „cei chiar ai Săi” în calitate de *Ilie* antitipic al Său. Teoreticienii religioși superficiali au întotdeauna obiceiul de a atribui lui Dumnezeu prosperitatea lor exterioară ca pe o dovadă că au favoare de la El. Pe parcursul lovirii frații de la Societate au tot repetat acest lucru față de așa-numita „Opoziție”, uneori cu lăudăroșenie, ca pe o pretenție că Dumnezeu se afla de partea lor și îi trata pe ei, pe presupusul Ilie, ca pe obiectul favorurilor Sale speciale. În loc prin aceasta să dovedească faptul că ei erau Ilie cel antitipic, ei erau antitipul lui Elisei punând următoarea întrebare: „Unde este Iehova? [de partea cui stă El?] El este chiar Dumnezeu al lui Ilie!” El este prosperătorul (Dumnezeu) nostru, și astfel ne aprobă în calitate de Ilie cel antitipic; așadar El se arată că este de partea noastră; prin urmare noi trebuie să fim Ilie. Dar faptul că ei au scos din această pretenție o întrebare și un răspuns oarecare, este numai încă o dovadă că ei sunt Elisei în antitip; și că ei de fapt, în timp ce întrebau și răspundeau în felul acesta, *trudeau sub amăgirea* că ei erau Ilie cel antitipic. Cât de înțelept este Dumnezeu nostru! Cât de adânci sunt bogățiile Sale de înțelepciune și cunoștință, și cât de nepătrunse sunt judecățile Sale și peste puțină de găsit căile Sale până când scopurile Sale sunt îndeplinite (Romani 11:33)!

⁷¹ Nu trebuie să se înțeleagă că toți cei care au rămas la Societate sunt din Marea Mulțime, nici că toți cei care au părăsit tovarășia prietenilor de la Societate în cele din urmă vor fi în Turma Mică. Mai degrabă trebuie să înțelegem că noi

avem aici numai ilustrația generală a poporului lui Dumnezeu, care arată numai modul în care calitatea de purtător de cuvânt va trece de la o clasă la alta, fără să indice în fiecare caz de care clasă aparțineau indivizii; și că numai despre aceia putem spune cu certitudine că sunt din clasa Elisei care au cooperat din toată inima la înfăptuirea celor șapte lucruri în antitip pe care Elisei le-a făcut în tip; în timp ce numai aceia dintre frații separați sunt din clasa Ilie care au manifestat din inimă spiritul Domnului în credincioșie. Scriitorul are asigurările bune că nu puțini dintre cei „chiar aleși” sunt încă la Societate, dezorientați după cum au fost de împrejurările extraordinare legate de separare, iar în inimile lor și în multe cazuri cu buzele lor au dezaprobat conducerea prezentă; tot așa cum avem temei să ne temem că nu la puțini din așa-numita „Opoziție” le lipsește spiritul lui Ilie. De asemenea, nu ne-am gândi că cei care au făcut unele, dar nu toate, dintre cele șapte lucruri tipificate de cele șapte acțiuni ale lui Elisei ar fi în mod necesar din Marea Mulțime. În general vorbind, se pare că numai cei care din inimă s-au alăturat până la completare la toate cele șapte lucruri antitipice din 2 Împărați 2:12-14 sunt reprezentați în ilustrația împlinită. Noi sperăm mult că la timpul potrivit Domnul va deschide ochii tuturor celor „chiar Aleși”, care mulți dintre ei au fost dezorientați și în consecință au continuat într-o măsură să coopereze cu Societatea; iar prin faptul că le va deschide ochii va realiza eliberarea lor. Noi credem că criteriul care va decide cu hotărâre cazul fiecăruia este răspunsul adevărat la întrebarea aceasta: „Am făcut eu din inimă și pe deplin cele șapte lucruri tipificate de cele șapte acțiuni ale lui Elisei în legătură cu separarea sa de Ilie?” În ceea ce îi privește pe conducători, care dintr-un motiv sau altul au acționat ca unelte pentru a răspândi amăgirea prin care prietenii de la Societate au fost induși în eroare în privința situației, pentru fiecare ne temem că și-a pierdut coroana. Scriitorul crede că a venit timpul Domnului ca prietenii care sunt pentru sau împotriva Societății să se familiarizeze cu starea reală de lucruri; prin urmare simplu dar cu iubire el prezintă ceea ce i se pare lui și altora că este hrană la timp potrivit cu privire la situație. Domnul să binecuvânteze pe fiecare ca să întrebuițeze pentru sine hrana aceasta!

SEPARAREA NU ESTE ÎNCĂ COMPLETĂ

⁷² Mai mulți dintre cei dragi ne-au cerut să armonizăm gândul nostru, că separarea lui Ilie și Elisei antitipici a avut loc, cu învățătura noastră că separarea Turmei Mici de Marea Mulțime nu este încă completă. Fiindcă credem că aceste întrebări sunt un indiciu de la Domnul dăm următorul răspuns: În Scripturi, Dumnezeu dă diferite vederi ale aceleiași lucrări generale din diferite puncte de vedere prin diferite tipuri. De exemplu Rahab tipifică Marea Mulțime dintr-un punct de vedere, Lot din altul, Eli din al treilea, Fecioarele neînțelepte din al patrulea, Elisei din al cincilea etc. Vezi PT 1919, pag. 174, ultimul paragraf. Dacă se ține cont de acest principiu armonia dintre cele două grupuri de afirmații va deveni evidentă. Separarea lui Ilie și Elisei *nu reprezintă* separarea Turmei Mici și a Marii Mulțimi din *toate punctele de vedere*; și deci nu reprezintă separarea fiecărei persoane din cele două clase. Mai degrabă, așa cum Ilie reprezintă Turma Mică *ca și clasă în funcția sa ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal*, și așa cum Elisei, pe când erau ei împreună, reprezintă Marea Mulțime *ca și clasă nemanifestată* drept succesoarea viitoare a Turmei Mici, iar după separarea

lor, drept succesoarea actuală în funcția de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal, noi trebuie să așteptăm ca antitipul separării lor să arate, nu cum fiecare persoană în separare va dobândi mantaua, puterea de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul Spiritual Nominal, ci cum Marea Mulțime ca și clasă va face acest lucru în legătură cu separarea dintre clase ca atare. Întrucât sunt menționate clasele ca atare iar nu toate persoanele din fiecare clasă în funcția amintită mai sus, nu trebuie să așteptăm să vedem că fiecare persoană din Turma Mică este separată de fiecare persoană din Marea Mulțime în timp ce separarea antitipică a lui Ilie și Elisei era în desfășurare. Am încercat să scoatem în evidență acest lucru în paragraful precedent. Dar ceea ce trebuie să așteptăm și ceea ce am văzut în antitip au fost următoarele: (1) Turma Mică ca atare a pierdut controlul lucrării publice; (2) Marea Mulțime ca atare a pus mâna pe acest control; (3) cele două clase s-au separat la nivel de clase; (4) mulți indivizi din cele două clase s-au separat personal; (5) multe persoane din Turma Mică care nu se separaseră încă de asocierea cu conducătorii Societății și lucrarea lor au dezaprobat cu inima conduita conducătorilor Marii Mulțimi, adică a fost o separare internă; (6) dezamăgirea din partea multor persoane din Turma Mică treptat a dat locul unei înțelegeri a condițiilor și evenimentelor care le-au fost explicate din punct de vedere Scriptural; și (7) în final și în mod special fiecare detaliu al tipului s-a împlinit la nivel de clasă. Noi am văzut toate aceste lucruri. Așadar noi știm că antitipul separării lui Ilie și Elisei a avut loc într-adevăr și în Adevăr.

⁷³ În alte tipuri Domnul ne dă alte aspecte ale separării dintre Turma Mică și Marea Mulțime. Marele Preot al Lumii care duce afară țapul pentru Azazel este unul dintre acestea; altul este consacrarea leviților (Numeri 8:5-26) și descrierea generală a lor și a lucrării lor ca fiind distincți de Preoți și de lucrarea lor (Numeri 3:4; 7:1-9). În primul tip, Marele Preot al Lumii este reprezentat că opune rezistență la erorile de doctrină și practică ale celor din clasa țapului pentru Azazel – adică la revoluționarismul lor, și printr-o astfel de opunere îi dă cu forța în mâinile bărbatului pregătit. Numai cei care cu credincioșie iau parte în această lucrare, nu temporar, ci până la completare, sunt o parte a Marelui Preot al Lumii. Oricine încetează să facă acest lucru până la completare nu face parte din ilustrația împlinită. Antitipul Marelui Preot care duce afară țapul pentru Azazel nu este încă complet, ci s-a aflat în proces de desfășurare de la sfârșitul lunii noiembrie 1916, începând din Marea Britanie. Unii membri ai Marelui Preot încă nu au participat cu bună știință în lucrarea de ducere afară a țapului pentru Azazel. În cele din urmă toți se vor angaja în această lucrare, până va fi completată. Tipul leviților, care scoate la iveală un aspect mai detaliat al antitipului, chiar dacă nu unul individual, în același mod este acum în proces de împlinire; dar încă nu este completat. Când va fi completat, fiecare levit individual va fi la locul lui și fiecare Preot individual va fi la locul lui, și fiecare va fi recunoscut ca atare. Prin urmare, noi nu putem acum afirma în fiecare caz cu hotărâre cine este Preot antitipic și cine este levit antitipic. Cu toate acestea, fiecare nouă creatură care este un revoluționar sau un susținător înflăcărat al revoluționarilor este un levit; pentru că preoții, ca cei chiar aleși, nici nu se închină nici nu-l sărută pe Baal (1 Împărați 19:18; Romani 11:4).

⁷⁴ Dar ne imaginăm că unii vor spune că scriitorul judeca atunci când a prezentat ideea că conducătorii Societății și toate creaturile noi care au cooperat din inimă cu ei în despărțire, începând cu 27 iunie 1917, au fost manifestați ca membri ai Marii Mulțimi. Cei care obiectează astfel își bazează obiecția pe 1 Corinteni 4:5: Noi suntem de acord din toată inima cu acest verset. Trebuie să ne supunem față de această interdicție. Oricine judecă înainte ca Domnul să Își reveleze judecata acela nesocotește porunca Domnului dată aici, și cu siguranță va secera consecințele nefericite ale presupunerilor sale neîntemeiate. Dar acest verset nu interzice ci poruncește anunțarea judecării Domnului după ce El a scos la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și a arătat sfaturile inimilor (1 Corinteni 4:5). Conduita unui copil credincios al lui Dumnezeu va fi să aștepte arătarea judecării Domnului, iar atunci când împrejurările cer ca judecata arătată a Domnului să fie anunțată, atunci un servitor credincios al lui Dumnezeu poate să o anunțe. Căci să nu uităm că în judecata care începe la casa lui Dumnezeu (1 Petru 4:17, 18), de-a lungul perioadei Parousia a venirii a doua a lui Cristos, Domnul arătând sfaturile inimilor și scoțând la lumină lucrurile ascunse ale întunericului, i-a arătat pe de o parte pe acei consacrați care au păstrat spiritul consacrării, și pe de altă parte pe cei care au pierdut spiritul consacrării; și prin aceasta a demonstrat cine se află în Clasa Morții a Doua. În mijlocul poporului Adevărului au fost conducători care, în armonie cu această manifestare, prin faptul că au renunțat la Răscumpărare și la partea lor în Jertfa pentru Păcat, s-au dovedit a fi din Clasa Morții a Doua. Nu cu puține ocazii „Robul acela” i-a menționat pe aceștia pe nume cu remarcă că ei erau din Clasa Morții a Doua. Acționând în felul acesta el nu a exercitat o judecare interzisă; pentru că el a așteptat până când Domnul și-a arătat judecata Sa. În același mod, de-a lungul acestei perioade a Venirii a Doua a Domnului (Parousia), El a arătat diferența dintre Biserica reală și cea nominală; și de aceea nu a fost judecare interzisă de a anunța că Biserica nominală și toți reprezentanții ei au încetat să fie purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Nici în lovirea Iordanului nu a fost o judecată interzisă de a anunța judecățile din Psalmii 149:5-9; pentru că responsabilitatea slujbei cerea acest lucru.

⁷⁵ Cam de la vremea morții „Robului acela” noi trăim în perioada Epifania a Venirii a Doua; și așa cum în timpul perioadei Parousia Dumnezeu i-a arătat pe cei neevlavioși, Clasa Morții a Doua, din 1 Petru 4:18; Psalmul 1:1, tot așa acum El îi arată pe cei păcătoși din acest verset, Clasa Marii Mulțimi. Înainte ca această manifestare să fi fost făcută clar, ar fi fost păcat de a arăta pe cineva că este un membru al Marii Mulțimi; și în armonie cu lucrul acesta Pastorul nostru ne-a prevenit cu credincioșie să ne abținem de a judeca, până va veni manifestarea. Ea este acum aici; și deoarece este necesar de a apăra turma împotriva conducătorilor care au fost arătați ca membri ai Marii Mulțimi, este potrivit de a anunța că aceștia sunt în Marea Mulțime. Pentru că acum trăim în timpul acela despre care Pastorul Russell spune în Z 1916, pag. 264, col. 1, par. 1 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 97]: „După aceea [după separare și înainte de vârtejul de vânt] clasa Ilie, clasa Turmei Mici, se va manifesta clar, separat și distinct de Marea Mulțime”. Comitetul editorial al Institutului Pastoral Biblic, într-un exemplar de probă al „Stindardului Bibliei” și în Nr. 1 al „Vestitorului Împărăției” a prezentat

foarte bine gândul că suntem în perioada Epifania a Venirii a Doua a Domnului, un gând despre care s-ar întreba cum ei îl pot armoniza cu alt gând al lor că nu a venit nicio lumină de la moartea „Robului acela”. Întrucât ne aflăm în perioada strălucirii vii, rezultă că Adevărul trebuie să strălucească din ce în ce mai mult.

⁷⁶ În mod corespunzător, Epifania (strălucirea vie) este perioada în care Marea Mulțime se manifestă ca fiind separată și distinctă de Turma Mică (1 Corinteni 3:11-15). Domnul a făcut această lucrare a Epifaniei, începând să reverse preliminar lumina Epifaniei, în aceeași zi destăinuind ambiții opuse ale anumitor frați atât în Anglia cât și în America; adică în ambele Beteluri, pe 16 octombrie 1916, și începând să arate semnificația lor Scripturală cam după patru luni în Anglia. Prin urmare, nu este o judecată interzisă a spune despre adepții Societății, care în lumina Epifaniei s-a demonstrat a fi în Marea Mulțime, că ei fac parte din acea clasă. Uneori este tot așa de nociv a nu face niște anunțări după ce Domnul și-a manifestat judecata, cum este a anunța judecățile înainte ca Domnul să le fi manifestat. Există toate motivele pentru a crede că s-a produs multă pagubă în mijlocul poporului lui Dumnezeu reținând această anunțare de la el, așa cum Comitetul Institutului Pastoral Biblic și mulți susținători ai lor au căutat să facă după ce Domnul și-a manifestat judecata. Așadar, nu numai că este permis, ci în împrejurările prezente este extrem de necesar pentru apărarea Turmei Mici de a judeca nu înainte de timp ci după.

PARANTEZA DOVEDITĂ CLAR

⁷⁷ Faptul care a fost afirmat mai sus dar nu a fost dovedit, deși s-a arătat că este în armonie cu uzanța Scripturală în alte cazuri, că în timp ce tipul cu Ilie și Elisei (2 Împărați 2:11-14) nu îl indică în sine, antitipul demonstrează că există o paranteză ce durează un oarecare timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și urcarea la cer a lui Ilie, paranteză în care sunt antitipificate evenimentele slujirii lui Elisei cel antitipic. Și că, prin urmare, Ilie cel antitipic se află în lume mult timp după ce Elisei cel antitipic primește mantaua. Dorim acum să oferim mai multe dovezi care demonstrează acest lucru în mod clar.

⁷⁸ Credem că faptele experienței, așa cum s-au prezentat mai sus, dovedesc că acesta este cazul. Noi am dovedit corespunderea completă a tipului și antitipului în ceea ce privește cele șapte evenimente spuse despre Elisei în 2 Împărați 2:12-14 și în ceea ce privește acțiunile prietenilor de la Societate. Totuși experiența dovedește faptul că Turma Mică nu a plecat din lume în vârtejul de vânt, care încă nu este aici. Să ne amintim că tot ce a fost tipificat în separarea celor doi Profeți, precum și în evenimentele care au precedat separarea lor, și-a găsit antitipul în evenimentele date mai sus. Prin urmare există o astfel de paranteză în antitip, faptele cazului dovedind-o. De aceea rezultă că faptele experienței dovedesc că între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și plecarea lui Ilie de pe acest pământ există o paranteză de timp în care au loc evenimentele antitipice pentru slujirea lui Elisei.

⁷⁹ Psalmul 46:1-4 demonstrează că Turma Mică va fi în lume pe toată durata revoluției (1 Împărați 19:11, 12). Cât timp deci este în trup, ea va fi martor la revoluție, care va răsturna balaurul, fiara și chipul fiarei simbolic; pentru că Apocalipsa 16:18-20 și 18:9 demonstrează că revoluția va răsturna aceste instituții; dar Iordanul reprezintă popoarele așa cum sunt grupate în organizațiile acestea și în organizații muncitorești. Revoluția deci va distruge Iordanul simbolic. De aceea ambele

loviri ale Iordanului trebuie să aibă loc înainte de revoluție:

(1) deoarece nu va exista un Iordan care să fie lovit după revoluție; (2) deoarece condițiile revoluționare nu vor permite ca Iordanul să fie lovit în timpul revoluției; și (3) deoarece sentința de nimicire a acestor instituții trebuie să fie înainte de nimicirea lor. Așadar, deoarece Elisei cel antitipic de asemenea trebuie să lovească înainte de revoluție, el trebuie să aibă mantaua antitipică înainte de revoluție; dar Turma Mică nu pleacă din lume decât la începutul anarhiei; deci este evident că Elisei pune mâna pe mantaua lui Ilie cu ceva timp înainte ca Ilie să plece de pe acest pământ la cer. De aceea este o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și plecarea lui Ilie de pe pământ, iar pe parcursul acestei paranteze de timp au loc faptele tipificate de slujirea lui Elisei.

⁸⁰ Încă un argument demonstrează faptul că Elisei va avea mantaua înainte de revoluție. Tocmai am dovedit că revoluționarii vor distruge balaurul, fiara și chipul fiarei. Distrugerea acestor instituții este tipificată de distrugerea întregii familii a lui Ahab (2 Împărați 9 și 10). Însuși Ahab reprezintă balaurul – Europa ca autocrație; Fiul său Ahazia reprezintă balaurul – Europa alcătuită din mai multe națiuni separate care acționează independent una de alta; în timp ce Ioram pare să reprezinte balaurul – Europa ca Uniune de Puteri care a existat timp de aproape 120 de ani. Restul copiilor lui Ahab par să reprezinte toate guvernele separate care fie alcătuiesc balaurul în această ultimă fază menționată fie sunt mai mult ori mai puțin asociate cu el. Izabela reprezintă fiara și chipul fiarei (B 256; D, capitoul „Bătălia Armagedonului”, pagina ii sus). Într-o revoluție Iehu a omorât familia lui Ahab. Prin urmare, întocmai cum revoluționarii, care vor distruge ultima fază menționată a balaurului precum și fiara și chipul ei, au legătură cu acestea, tot așa Iehu, revoluționarul, a avut legătură cu tipurile acestora. De aceea Iehu îi reprezintă pe revoluționari. Întorcându-ne la 2 Împărați 9:1-10 aflăm că Elisei oarecum la mai puțin de doisprezece ani după ce a primit mantaua, l-a uns pe Iehu printr-un reprezentant ca să fie revoluționar. Drept urmare Elisei cel antitipic urma să aibă mantaua cu mult timp înainte de revoluție, pentru că el îi unge pe revoluționari, și întrucât Clasa Ilie nu pleacă din lume până la începutul anarhiei, Elisei cel antitipic are mantaua cu mult timp înainte ca Ilie cel antitipic să plece din lume. Prin urmare există o paranteză de timp care are o oarecare lungime în antitip între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și plecarea din lume a lui Ilie cel antitipic, paranteză de timp pe parcursul căreia se petrec evenimentele tipificate de faptele lui Elisei în cartea 2 Împărați.

⁸¹ După comentariile bereene, Apocalipsa 16:17 dovedește că Marea Mulțime *ca atare* va răspândi ca mesaj al său conținutul celui de-al șaptelea potir, care potrivit versetelor 18-20 este înainte de revoluție. A avea puterea de a răspândi acest mesaj presupune faptul existenței Marii Mulțimi *ca atare*, și drept urmare separarea ei de Turma Mică și posesia mantalei. Deci versetul acesta este încă o dovadă că Marea Mulțime va avea mantaua antitipică cu mult timp înainte ca Ilie cel antitipic să plece de pe pământ, ceea ce nu are loc până la începutul anarhiei, eveniment precedat de revoluție, care la rândul său este înainte ca Marea Mulțime *ca atare* să toarne cel de-al șaptelea potir. De fapt, argumentul de față în lumina experienței demonstrează că Elisei cel antitipic va avea mantaua înainte de a se termina războiul. Argumentul acesta dovedește clar că există o paranteză de timp între separarea lui

Ilie și Elisei antitipici și luarea lui Ilie cel antitipic la cer, paranteză de timp în care se petrec evenimentele tipificate de slujirea lui Elisei. Scriitorul crede că „Taina Împlinită” este cel de-al șaptelea potir *într-o stare dezgustătoare*. C.J. Woodworth pare să fi trudit sub o estimare exagerată a slujirii cărții sale, atunci când a găsit că la Volumul VII se face referire atât de des în Apocalipsa și în alte părți ale Bibliei, adică sub vreo șazeci de denumiri diferite, aceea de car etc. etc. etc. Scriitorul are părerea că singura referire directă prin denumire la Volumul Șapte făcută în cartea Apocalipsei este în capitolul 16 versetul 17, sub simbolul celui de-al șaptelea potir. Acesta a făcut o lucrare de nenorocire față de Babilon. Adevărurile din carte care destăinuie și demonstrează falsitatea cu siguranță au lovit Iordanul și au necăjit Babilonul; dar din câte poate vedea scriitorul, acestea sunt singurele sale misiuni care au aprobarea divină. Se pare că este cu totul nepotrivit pentru edificarea Turmei Mici; și se dovedește a fi una dintre trăsăturile amăgirii puternice care a prins în capcană pe Marea Mulțime. În cuvintele din Apocalipsa 16:17, „s-a făcut”, date drept mesaj al Marii Mulțimi, avem o profeție în sens că Marea Mulțime va declara completarea Turmei Mici, un lucru pe care Volumul VII l-a anunțat că este gata să se întâmple. Completarea Turmei Mici în mod deschis s-a dat ca învățătură la Convenția de la Brooklyn la paște în anul 1918 de către anumiți conducători de la Societate. Scriitorii săi precum și unii colaboratori ai lor au ales titlul cărții, „Taina Împlinită”, pe baza mesajului „s-a făcut”, s-a împlinit. În armonie cu această Scriptură, cei din Marea Mulțime au fost primii care au anunțat că sigilarea tuturor celor aleși este completată: „s-a făcut”. Ei au susținut că această sigilare a fost completată la paște în anul 1918. În opinia scriitorului data lor este cu doi ani mai târziu. Există dovezi Scripturale puternice care demonstrează faptul că cei aleși au fost toți sigilați pe frunte înainte ca „Robul acela” să fi trecut dincolo de vâl; iar un pasaj pare să dovedească faptul că acest lucru a fost îndeplinit până la paște în anul 1916. Dar dovezi detaliate cu privire la aceasta se vor găsi în numărul nostru din august 1929.

DIN NOU AU SPUS ALELUIA

⁸² Afirmția din Apocalipsa 19:1, 2, pusă alături de argumentul precedent, ne oferă o dovadă suplimentară că Marea Mulțime, distinctă și separată de Turma Mică, după ce va avea mantaua va fi auzită dându-și mesajul chinuitor alături de Turma Mică în timp ce este în trup. În Apocalipsa 19:1 cuvintele traduse „mulțime mare de oameni” sunt aceleași cuvinte traduse „mulțime mare” în versetul 6 și în Apocalipsa 7:9. În aceste două versete se dă un rezumat al mesajului „Marii Campanii”. Însuși acest mesaj și numai acest mesaj, rezumat în așa fel, este cel care face Volumul Șapte să fie cel de-al șaptelea potir. Iar susținătorii Societății, oral, prin Volumul VII, „Căderea Babilonului” și mai multe numere ale Veștilor Împărăției, cu siguranță au dat mesajul descris în aceste două versete. Faptul că va fi o pauză în care ei vor înceta să necăjească este dovedit de versetul trei, care arată o reînnoire a denunțării Babilonului după cum urmează: „și *din nou* au spus: Aleluia! Și fumul ei se ridică în sus pentru totdeauna și întotdeauna”. Se pare că trăim în această pauză care va fi întreruptă atunci când *din nou* ei vor spune „Aleluia! Și fumul ei se ridică în sus pentru totdeauna și întotdeauna”. [Acest articol a fost publicat în decembrie 1918, apoi din nou în mai 1919. Atunci când guvernul a încetat mai târziu să-i urmărească în justiție pe

conducătorii de la Societate și le-a permis să vândă Vol. VII, pauza s-a sfârșit și adepții Societății au început să împlinească Apocalipsa 19:3 așa cum noi am prevăzut despre ei pe baza acestui verset.]

⁸³ F.H. McGee îl critică pe scriitor că folosește acest argument, al cincilea, pe presupusul motiv că unele lucruri auzite de Ioan în Revelație nu se vor petrece decât la mult timp după ce Turma Mică va fi lăsat trupul de carne. Răspunsul nostru este că, deși în unele cazuri lucrurile pe care Ioan *le-a văzut* erau lucruri ce aveau să se împlinească după ce clasa Ioan va fi plecat din lume, obiecția sa, se va vedea, nu este bine ridicată împotriva folosirii *acestor versete* pentru a dovedi că clasa Ioan *în timp ce este în trup* va auzi pe Marea Mulțime ca atare dându-și mesajul; pentru că aceste două versete nu sunt dintre acelea care se referă la evenimente ce se petrec după ce Biserica lasă trupul de carne. Avem încredere că următoarele observații vor clarifica subiectul: După cum știm cu toții, ceea ce face Ioan în Revelație simbolizează ceea ce face Biserica în timpul acelor împliniri simbolizate de acțiunile lui Ioan. Să ne amintim că fiecare lucru pe care Ioan l-a auzit și l-a văzut, așa cum este consemnat în Revelație, *el l-a auzit și l-a văzut pe insula Patmos*. Cuvântul Patmos înseamnă suferință, ceea ce este supus morții, și este folosit pentru a simboliza starea de suferință și starea muritoare în care trăiește Biserica în timp ce este în trupul de carne. Așadar, *în timp ce este în trupul de carne*, adică pe Patmosul simbolic, Ioan cel antitipic va face toate lucrurile simbolizate de acțiunile apostolului în timpul viziunii pe Patmosul literal. Unele lucruri pe care Ioan le-a văzut reprezintă lucruri care, întâmplându-se *în timp ce el era în trup*, Ioan cel antitipic le va vedea în timp ce este în starea muritoare și de suferință, pe Patmosul simbolic, *cu ochii trupului* precum și cu cei ai înțelegerii. Iar unele lucruri pe care Ioan le-a văzut reprezintă lucruri care vor avea loc *după ce* Ioan cel antitipic va lăsa trupul de carne, și pe care el le va vedea *în timp ce este în trupul de carne*, adică pe Patmosul simbolic, *doar cu ochiul credinței*. Evenimentele pe care el este reprezentat că le vede în Apocalipsa 6 și 7, el le-a văzut în timp ce era în trupul de carne, cu ochii trupului precum și cu cei ai înțelegerii. Cu alte cuvinte, toate lucrurile din carte pe care Ioan cel antitipic le vede în timp ce este în trupul de carne, au loc fie în timp ce este în trupul de carne fie după aceea. Dacă ele au loc după ce el lasă trupul de carne, în timp ce este în trupul de carne el le vede doar cu ochii înțelegerii sale; iar dacă ele au loc în timp ce el este în trupul de carne, el le vede atât cu ochii naturali cât și cu cei ai minții. Dar de fiecare dată când Ioan spune că *aude* aceasta sau aceea, referirea este întotdeauna la lucrurile care se întâmplă atunci când el le aude. Se va observa faptul că textul nu spune că Ioan *a văzut*, ci că Ioan *a auzit* mesajul Marii Mulțimi. Acest lucru respinge obiecția lui F.H. McGee. Pe lângă faptul că ceea ce aude Ioan înseamnă că se referă la lucrurile care se întâmplă în fața sa, din declarația și lucrarea Marii Mulțimi așa cum este dată în Apocalipsa 16:17 care este înainte de revoluția din versetele 18-20, lucrare care în parte este descrisă în Apocalipsa 19:1, 2, tragem concluzia că această lucrare este înainte de revoluție și deci este înainte ca Biserica să lase trupul de carne, ceea ce are loc la începutul anarhiei. Prin urmare, *atât cu urechile trupului cât și cu cele ale minții* clasa Ioan aude mesajul Marii Mulțimi (Apocalipsa 19:1, 2) dat *în timp ce Turma Mică este încă în trupul de carne*.

⁸⁴ Afirmația lui C.J. Woodworth că clasa Ioan aude mesajul acesta în timp ce este în cer, dincolo de trupul de carne, este în armonie cu ideea că Marea Mulțime nu își primește mantaua decât după ce Turma Mică pleacă de pe pământ; dar nu este în armonie cu cartea Apocalipsei, deoarece ia clasa Ioan de pe Patmosul literal, starea muritoare și de suferință, care este martor la lucrurile descrise; iar acest lucru, desigur, nu este în armonie cu faptul că Ioan personal a văzut și a auzit toată Revelația în timp ce se afla pe Patmosul literal, și că, prin urmare, clasa Ioan trebuie să fie martor fie fizic fie cu mintea la împlinirile de pe Patmosul simbolic. Prin urmare, C.J. Woodworth și F.H. McGee par să greșească în privința înțelegerii corecte a pasajului. Fiindcă faptele afirmate mai sus dovedesc că, în timp ce este în trupul de carne, cu urechile naturale și cu cele ale minții, Ioan cel antitipic va auzi pe Marea Mulțime muștrând Babilonul cel Mare, muștrare care este o parte a lucrării numită lovirea a doua a Iordanului. În consecință, din această dovadă tragem concluzia că există o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și plecarea de pe pământ la cer a lui Ilie cel antitipic, paranteză de timp în care sunt îndeplinite faptele lui Elisei tipificate în cartea 2 Împărați.

⁸⁵ Fără a intra într-o explicare a semnificației tipului, noi prezentăm faptul că ungera lui Hazael de către Elisei (2 Împărați 8:7-13) este antitipul la ceva ce are loc înainte de revoluție, care este dovedit atât de ordinea evenimentelor în 2 Împărați 8 și 9 cât și de afirmația făcută în 1 Împărați 19:15-18, unde ni se arată că, cu anumite excepții, cei care vor scăpa de sabia simbolică a lui Hazael vor fi uciși de sabia simbolică a lui Iehu. Deoarece, așa cum s-a dovedit mai sus, Iehu îi reprezintă pe revoluționari, și cu anumite excepții îi va ucide pe cei care scapă de sabia lui Hazael, Hazael trebuie să-și înceapă lucrarea de a ucide cu sabia sa simbolică înainte ca Iehu să o înceapă pe a sa. Deoarece Elisei l-a uns pe Hazael (2 Împărați 8:7-15) prin vorbirea sa ca să-și înceapă lucrarea de a ucide, și nu cu untdelemn – [tot așa cum nici Ilie nu l-a uns pe Elisei cu untdelemn ci cu mantaua sa (1 Împărați 19:19-21), dar nu în ziua separării lor așa cum spune F.H. McGee] – înainte de a-l unge pe Iehu (2 Împărați 9:1-10) ca să inaugureze revoluția în Israel, rezultă că Elisei, care l-a uns pe Hazael la mulți ani după ce a primit mantaua, reprezintă ceva ce face Marea Mulțime, după ce s-a separat de Turma Mică, înainte de a-i unge pe revoluționari pentru revoluție. De aici rezultă că există o paranteză între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și plecarea de pe pământ a lui Ilie cel antitipic (întrucât Turma Mică nu pleacă decât la începutul anarhiei), paranteză de timp în care se petrec faptele lui Elisei tipificate în cartea 2 Împărați.

⁸⁶ Încă un argument strâns legat de cel precedent este extras din 1 Împărați 19:18. Așa cum tocmai am explicat, în versetele anterioare se vorbește despre Hazael, Iehu și Elisei că fac o lucrare de ucidere fiecare separat cu sabia sa simbolică. Din versetul 18 aflăm că numai 7000 (cei care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal sau nu l-au sărutat) nu vor fi atinși de săbiile simbolice ale acestor trei clase; iar în Romani 11:4 Pavel ne încredințează că acești 7000 îi reprezintă pe cei „chiar aleși”. Așadar, urmează că Ilie cel antitipic, nefiind atins nu doar de sabia lui Hazael și a lui Iehu ci și de sabia lui Elisei, trebuie să fie în lume după ce Elisei își capătă sabia, ceea ce, firește, s-a întâmplat după separarea sa

de Ilie. Prin urmare, acesta este încă un argument care dovedește paranteza de timp existentă în antitip între separarea Turmei Mici și Marii Mulțimi pe de o parte, și luarea Turmei Mici din această lume pe de altă parte, paranteză în care au loc faptele lui Elisei tipificate în cartea 2 Împărați.

TRIMITEREA ȚAPULUI PENTRU AZAZEL

⁸⁷ Faptul că Marele Preot trimite Țapul pentru Azazel (Leviticul 16:20-22) demonstrează că clasa Elisei separată de clasa Ilie își exercită funcția un timp oarecare, în timp ce Ilie cel antitipic este încă în trup. Marele Preot în *robele de sacrificiu* nu numai că mărturisește păcatele speciale ale întregului Israel peste Țapul acesta, dar în timp ce este îmbrăcat în felul acesta el îl duce de la ușa Tabernacolului la poarta curții, și îl trimite prin mâna bărbatului pregătit. Robele Sale de sacrificiu reprezintă cugetul că în timp ce îndeplinește aceste două lucrări, El este încă în trup în unii membri ai Săi. Întrucât aceasta este ultima lucrare preotească pe care Marele Preot al Lumii o face în trup înainte de a pleca de pe pământ, în ambele părți ale acestei lucrări în mod evident participă toți reprezentanții din urmă ai Marelui Preot al Lumii. Noi deja am arătat că mărturisirea păcatelor peste Țapul acesta reprezintă modul în care în ilustrația lovirii Iordanului clasa Ilie a muștrat răufăcătorii în auzul clasei Marii Mulțimi, atât de la Adevăr cât și din afara lui, din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916. Aceasta înseamnă că, înainte de a se termina această perioadă, ultimii membri ai Marelui Preot al Lumii cu toții vor avea cel puțin o parte în mărturisirea acestor păcate voite peste capul acestui Țap antitipic; și lucrul acesta se potrivește cu cugetul că, cu puțin timp înainte ca „Robul acela” să treacă dincolo de vâl – adică cam în jurul Paștelui precedent – toți cei aleși au fost sigilați pe frunțile lor. Astfel, chiar și celui sigilat la urmă i s-a dat o parte în lucrarea aceasta de mărturisire și deci o parte în lovirea Iordanului. Separarea lui Elisei de Ilie este aceeași lucrare generală ca și scoaterea leviților în calitate de noi creaturi dintre preoți din sfânta în curte. În timp ce cu ei în calitate de noi creaturi se procedează astfel, Marele Preot le îndepărtează umanitatea (reprezentată de Țapul pentru Azazel care era dus de la ușa Tabernacolului la poarta curții și cădea în mâinile bărbatului pregătit) de sacrificarea pe Altarul din curte, unde ei au depus eforturi disperate de a merge după voința proprie și după șovăirea lor, adică după revoluționarismul lor, și le-o predă persoanelor și împrejurărilor nefavorabile care vor lucra spre nimicirea cărnii lor.

⁸⁸ După ce am văzut că mărturisirea păcatelor voite ale Creștinătății peste capul Marii Mulțimi a fost terminată în toamna anului 1916, remarcăm: în America tragerea publică a părții principale a clasei Marii Mulțimi din formele ei uzurpate de serviciu a avut loc după ce a pus mâna pe controlul Societății, prin intermediul preoților care opuneau rezistență la faptele lor rele, îndeosebi prin cele patru publicații scoase de majoritatea Directorilor, F.H. McGee, scriitorul, și alți membri ai Marelui Preot, o parte dintre aceștia ajutând financiar și prin alte mijloace pentru a îndeplini această lucrare. Pentru a se apăra împotriva acestor destăinuiri din partea celor ce opuneau rezistență, frații uzurpatori cu susținătorii lor au căutat să abată atenția de la aceste destăinuiri și au recurs la „marea campanie”, prin care erorile lor de interpretare i-au dus să cadă în mâinile bărbatului pregătit. Bărbatul pregătit pentru aceștia a fost, în primul rând: împrejurările nefavorabile, condițiile de război;

și, în al doilea rând: cercetarea, urmărirea penală, funcționarii judiciari și penali, ceea ce a culminat cu pedepse severe. Împotriva altor membri ai acestei clase s-a trecut sau se va trece la proceduri identice în principiu, dacă nu la fel ca acestea în formă exterioară, până când toți cei din Marea Mulțime vor fi fost astfel trași de la ușa Tabernacolului la poarta curții și trimiși prin mâinile bărbatului pregătit. Se pare că există motive să credem că această lucrare va continua poate timp de câțiva ani. Ea a început în toamna anului 1916 în Anglia în legătură cu lucrarea noastră de acolo; și toată lucrarea de a duce afară Țapul pentru Azazel este făcută de Marele Preot prin acei membri ai Săi care sunt în trup și opun rezistență la revoluționarismul Marii Mulțimi. Această lucrare este reprezentată de Preotul care trage Țapul; iar eforturile Marii Mulțimi de a scăpa sunt reprezentate de smuciturile Țapului, conflictul dintre cei doi terminându-se abia după ce Țapul pentru Azazel ajunge în mâinile bărbatului pregătit antitipic. Să repetăm afirmația: Această lucrare de a trage înainte Țapul acesta se pare că este o chestiune de lungă durată. Procedându-se astfel cu diferite părți ale Țapului pentru Azazel în mod succesiv, vor mai fi probabil câțiva ani înainte ca Marele Preot să termine toată lucrarea prin membrii Săi în trup. Această tranzacție în întregime dovedește faptul că există o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și luarea lui Ilie de pe acest pământ, paranteză în care sunt îndeplinite acțiunile tipificate de faptele lui Elisei în 2 Împărați.

⁸⁹ Înainte de a lăsa acest subiect, ar putea fi bine să respingem o opinie care este răspândită pe larg printre prietenii de la Societate; adică faptul că conducătorii Societății și alții din numărul lor care au fost închiși sunt Ioan Botezătorul antitipic în închisoare. Dacă aceasta ar fi adevărat, ceea ce spunem noi cu privire la ei că sunt o parte a Țapului pentru Azazel care ajunge în mâinile bărbatului pregătit nu ar putea fi adevărat; dar experiența aceasta a lor la fel ca altele este o falsificare a experiențelor Bisericii adevărate. Întocmai cum clasa Elisei care pretinde a fi Ilie cel adevărat este un Ilie falsificat, tot așa clasa Elisei care pretinde a fi Ioan Botezătorul este un Ioan Botezătorul falsificat. În orice caz, aceste experiențe sunt falsificate. Putem vedea că acest lucru este adevărat despre pretenția lor cu Ioan Botezătorul luând în considerare două fapte. În primul rând ei nu au intrat în necaz din cauza că au denunțat o uniune ilicită dintre guvernul american și Biserica Catolică; pentru că ei nici nu au denunțat nici nu au fost urmăriți penal și închiși pentru că au denunțat o astfel de uniune; de aceea faptul că au fost închiși nu poate fi antitipul închiderii lui Ioan pentru că i-a muștrat pe Irod și Irodiada. În al doilea rând afirmația lor controversată nu este adevărată deoarece cea trăsătură a uniunii dintre Biserică și Stat reprezentată de uniunea lui Irod cu Irodiada nu a avut loc până acum. Dacă acești dragi frați ar fi dat atenție învățaturii uniforme a Robului acela pe acest subiect, a cărui ultimă expresie tipărită în această privință se găsește în Prefața sa la Vol. III, pagina iv, par. 1, și în Prefața Volumului IV, paginile ii și iii (unde el arată că această uniune va avea loc după război și înainte de revoluție; și atunci va provoca persecuția clasei antitipice Ioan în timpul perioadei în care Irodiada antitipică va șede ca regină, a se compara cu Apocalipsa 17:3-6, 16-18; 18:7-10), poate că ei nu ar fi căzut în această greșală. Așadar, doar din aceste două motive vedem că pretenția lor de a fi Ioan Botezătorul în închisoare este neîntemeiată.

Această experiență a lui Ioan cel antitipic este încă în viitor [ceea ce a fost adevărat în 1918 când a fost scris acest articol; dar această experiență de strânsoare – întemnițarea antitipică – a început la 3 august 1927], și experiența lor, prezentată ca atare, este o experiență falsificată a întemnițării lui Ioan Botezătorul, care nu tipifică o întemnițare literală, așa cum lovirea Iordanului de către ei a fost în realitate a doua lovire, dar a fost prima lovire falsificată a Iordanului. În loc de a avea experiența lui Ioan Botezătorul antitipic, ei trec prin experiențele unei părți ale Țapului pentru Azazel din partea bărbatului pregătit. Cu adevărat Dumnezeu nostru acționează într-un mod tainic!

LUCRAREA LUI ILIE DUPĂ SEPARARE

⁹⁰ Faptul că Ilie a rămas pe pământ și cu o ocazie a îndeplinit o slujire activă la mai mulți ani după separarea sa de Elisei, dovedește că există o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și luarea lui Ilie de pe acest pământ, paranteză în timpul căreia Elisei cel antitipic îndeplinește faptele pe care Elisei le-a tipificat în cartea 2 Împărați. Faptul în discuție este acela că, cam la opt ani după separare, Ilie a trimis o scrisoare lui Ioram, împăratul lui Iuda, muștrându-l aspru pentru păcatele lui și amenințându-l cu pedepse corespunzătoare din partea Domnului (2 Cronici 21:12-15). Acele pedepse pentru el care sunt consemnate în versetele 16 și 17 au fost înainte de boala sa incurabilă, boală de care a murit după ce a suferit timp de doi ani. Probabil că evenimentele consemnate în versetele 16 și 17 au durat doi ani, evenimente pentru care F.H. McGee nu admite că au o durată de timp. Trebuie să fi fost o perioadă mare de timp între trimiterea scrisorii și începutul pedepselor din versetele 16, 17. După toate probabilitățile scrisoarea a fost trimisă în jurul anului al patrulea al domniei lui Ioram, care a durat opt ani. F.H. McGee trece cu vederea limbajul din versetul 18, unde apar cuvintele „după toate acestea”, care se referă la evenimentele numeroase din versetele 16 și 17; și el presupune că boala a apărut imediat după ce a venit scrisoarea. Cu toate acestea, faptul de a determina cât a durat perioada dintre separarea lui Ilie și Elisei și sosirea scrisorii la Ioram nu este esențial pentru argumentul pe care îl prezentăm. Scriitorul crede că perioada a fost cam de opt ani. Dacă s-ar putea dovedi faptul că Ilie iar nu Elisei a trimis scrisoarea aceasta, fără să conteze cât timp a trecut între separare și scrisoare, punctul nostru va fi dovedit. Noi vom demonstra acest punct, iar apoi vom face câteva observații cronologice care vor dovedi faptul că cronologia lui F.H. McGee nu este corectă și face confuz pe cel care îi dă o atenție apropiată.

⁹¹ Înainte de a demonstra această opinie să reflectăm în privința scrisorii în sine. Limbajul este: „Și a venit o scriere la el de la profetul Ilie, spunând ...”. Structura limbajului dovedește faptul că Ilie a expediat scrisoarea; căci scrierea a venit *de la* Ilie. Dacă ar fi adevărat gândul pe care unii îl presupun, că Ilie a scris scrisoarea ca pe o profeție, înainte de separare, și a dat-o cuiva pentru a o expedia când va veni momentul potrivit, pentru a fi schimbat cât mai puțin posibil și pentru a face acel gând măcar probabil, limbajul ar fi trebuit să fie în felul următor: „Și a venit o scriere a profetului Ilie, spunând ...”. Și chiar dacă limbajul ar fi fost în felul acesta, tot nu ar hotărî pe deplin întrebarea dacă Ilie a expediat-o direct sau printr-un mijlocitor. Dar forma limbajului folosit realmente arată că scrisoarea a ieșit de la Ilie atunci când a fost trimisă; căci exprimarea este: „a venit o scrisoare *de la* profetul Ilie”.

⁹² F.H. McGee pe bună dreptate respinge teoria precum că scrisoarea a fost o profetie a răutății și pedepsirii lui Ioram, și că Ilie a dat-o altcuiva înainte de a se separa de Elisei. El susține altă teorie; și anume că cuvântul Elisei ar trebui pus în text în loc de Ilie. La Convenția de la Asbury Park el ne-a spus că a făcut această declarație sprijinindu-se pe o autoritate recunoscută. Prin urmare, se pare că potrivit „Scrisorii sale de Importanță” autoritatea aceasta este nota la relatarea lui Iosefus în această privință făcută de către traducătorul său, dl Whiston, care, în nota sa la pasajul din Iosefus, unde în armonie cu Biblia Iosefus spune că *Ilie a trimis scrisoarea*, și unde după cea mai bună redare el adaugă că *el era încă pe pământ*, face critica următoare: „În unele exemplare ale scrierii lui Iosefus se spune că această epistolă a venit la Ioram de la Ilie, cu această adăugare, «pentru că el era încă pe pământ», ceea ce nu ar putea fi adevărat despre Ilie, care, așa cum toți [cei din biserica nominală] sunt de acord, era plecat de pe pământ cam cu patru ani (nu treisprezece după cum spune F.H. McGee) înainte, și ar putea fi adevărat numai despre Elisei, și poate nu există aici un mister mai mare decât acela că numele lui Ilie s-a strecurat în text cu mult timp în urmă în loc de numele lui Elisei”. Până aici sunt cuvintele dlui Whiston.

⁹³ Din această remarcă observăm că Iosefus, care era preot, fiind familiar cu textul ebraic, dovedește faptul că în zilele sale textul ebraic conținea în acest pasaj, nu Elisei ci Ilie, care, în armonie cu credințele iudeilor, era pe pământ după separare; de aici conchidem că textul ebraic pe vremea lui Cristos conținea cuvântul Ilie. Mai mult, traducerea în greacă a Vechiului Testament, care se numește Septuaginta, și care a fost făcută potrivit celor mai bune autorități între anii 286 și 284 î.e.n., redă Ilie dar nu Elisei, și de aceea vedem că redarea cuvântului Ilie era recunoscută cea dreaptă chiar și cu 300 de ani înaintea erei noastre. Nicio traducere nu conține cuvântul Elisei; nu există niciun text ebraic care să dea cuvântul Elisei ca variantă a textului; astfel manuscrisele ne oferă cea mai puternică dovadă că redarea cuvântului Ilie este corectă.

⁹⁴ Pe lângă manuscrise, argumentul doctrinar de asemenea este puternic. Când înțelegem temelia obiecției dlui Whiston, și ne dăm seama că o astfel de obiecție nu ar fi putut să apară la iudeii din vechime, și nici la cei din poporul Adevărului nu va apărea dacă stau de strajă, atunci vedem nechibzuința întregului argument. Dl Whiston, a crezut contrar Bibliei (Ioan 3:13), după cum crede toată Biserica nominală, că Ilie a mers pentru totdeauna la cer unde sfinții vor locui cu Dumnezeu; și desigur, fiind *amăgit de acest gând*, a fost obligat să accepte o teorie sau alta din cele două amintite mai sus, care neagă faptul că scrisoarea a venit de la Ilie. Dar iudeii, care nu credeau o astfel de doctrină, nu aveau nici cea mai mică dificultate pentru a crede că Ilie fusese temporar luat undeva în văzduh, iar apoi fusese din nou lăsat jos pe pământ (2 Împărați 2:16; a se compara cu Faptele 8:39, 40). De aceea niciodată nu li s-a întâmplat să pună sub semnul întrebării afirmația că Ilie a trimis scrisoarea. Poporul Adevărului de asemenea nu poate accepta doctrinele false ale bisericii nominale drept motiv convingător pentru a respinge redarea neschimbată a cuvântului Ilie în originalul Bibliei, și care apare în toate traducerea.

⁹⁵ La obiecția lui F.H. McGee că Ilie nu mai era profet când scrisoarea a fost trimisă, deși se spune că scrisoarea a venit de la profet, expresie care el susține că Elisei fiind profet se referă la el, noi răspundem: În Biblie ca și în vorbirea obișnuită se dau

în mod frecvent titlurile funcției cuiva la mult timp după ce a încetat să exercite acea funcție. Noi vorbim despre colonelul Roosevelt, și totuși el a încetat demult să exercite funcția de colonel. În Evrei 10:12 citim: „Dar acest om ... s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu”. Despre Domnul nostru se vorbește aici ca despre un om în glorie; nu fiindcă el încă este om, ci fiindcă el cândva a fost om. Prin urmare conchidem că este o procedură arbitrară faptul că F.H. McGee respinge din Biblie o redare incontestabilă, respingere care este necesară pentru a face ca teoria sa să fie plauzibilă, al cărei principiu fundamental implică dreptul de a modifica Biblia pentru a menține teoriile personale, și de asemenea este o dovadă a slăbiciunii poziției sale. Pasajul acesta dovedește faptul că Ilie a părăsit pământul numai pentru o perioadă scurtă de timp luat de vârtejul de vânt nu de car; apoi s-a întors și a trăit aici o perioadă lungă de timp, și în timp ce a locuit pe pământ a trimis această scrisoare lui Ioram, așa cum se spune în 2 Cronici 21:12-15.

⁹⁶ De ce a trebuit ca Ilie să se întoarcă pe pământ? Se pare că pentru a trimite scrisoarea ca un echivalent tipic parțial al muștrării tipice a lui Irod de către Ioan. Căci întocmai cum Ioan a muștrat răutatea lui Irod legată de Irodiada, tot așa Ilie a muștrat răutatea lui Ioram legată de unirea sa cu fiica lui Ahab, care era pe jumătate păgână și cu totul idolatră, și care a introdus în Iuda baalismul precum și multe alte rele. Aceasta tipifică în parte muștrarea pe care Biserica adevărată o va da puterii civile pentru o unire antitipică greșită, muștrare care este tipificată mai amănunțit de împrejurările legate de cea dată de Ioan, care, după cum știm, este o elaborare în tip al tipului lui Ilie. Tipul acesta dovedește faptul că Biserica adevărată are încă de îndeplinit o lucrare publică [după anul 1918]. El de asemenea dovedește faptul că antitipul experienței lui Ioan Botezătorul trebuie să aibă loc după separarea lui Ilie și Elisei antitipici. [De la prima și a doua apariție a acestui articol a ieșit atât scrisoarea lui Ilie cât și muștrarea dată de Ioan.] Așadar, în Scripturi ni se dă scrisoarea lui Ilie ca o dovadă sigură a faptului că există o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și experiența lui Ilie cu vârtejul de vânt, paranteză de timp în decursul căreia au loc faptele lui Elisei tipificate în 2 Împărați.

ANALIZARE CRONOLOGICĂ

⁹⁷ Înainte de a părăsi discuția acestei scrisori dorim să facem câteva explicații cronologice, care vor armoniza cronologia pe care F.H. McGee o lasă nearmonizată. Este greu de a potrivi cronologia împăraților lui Iuda cu cea a împăraților lui Israel de la domnia lui Ahab până la sfârșitul domniei lui Ioram, împăratul lui Israel. Cheia dificultății constă în aceste fapte: În timp ce se pregătea de război cu împăratul Siriei, Ahab l-a luat pe fiul său Ahazia în calitate de coregent al său, iar Iosafat l-a luat pe fiul său Ioram în calitate de coregent al său. La moartea lui Ahab, Ahazia l-a luat pe fratele său Ioram, fiul lui Ahab, în calitate de coregent al său; în timp ce cu un an înainte de a muri, Ioram, fiul lui Iosafat, împăratul lui Iuda, l-a luat pe fiul său Ahazia în calitate de coregent al său. Dacă ținem cont de aceste fapte, nu va fi nicio încurcătură în cronologia acestor domnii. Pentru a dovedi acest lucru prezentăm următoarele:

⁹⁸ Ahab a murit în al douăzeci și doilea an al domniei sale, și în al optsprezecelea an al domniei lui Iosafat (1 Împărați 16:29; 22:41, 42); dar în al șaptesprezecelea an al domniei lui Iosafat, Ahab l-a luat pe fiul său Ahazia în calitate de coregent al său (1 Împărați 22:51). Ahazia a murit după o domnie (oarecum

mai mare) de doi ani (1 Împărați 22:51), iar fratele său Ioram l-a succedat în al cincilea an (2 Împărați 8:16), înainte de moartea lui Iosafat, adică în al douăzeci și unulea an al domniei lui Iosafat. Dar fratele său Ahazia l-a luat în calitate de coregent al său în al optsprezecelea an al lui Iosafat (2 Împărați 3:1), ceea ce deci era tocmai după moartea lui Ahab. În al doilea an înainte de începutul domniei de coregent a lui Ioram, Iosafat l-a luat pe fiul său, tot un Ioram, în calitate de coregent al său (2 Împărați 1:17), ceea ce deci a fost în al șaptesprezecelea an al lui Iosafat și de aceea în același an în care Ahab l-a luat pe fiul său Ahazia în calitate de coregent al său, se pare că la timpul pregătirii de război cu Siria (1 Împărați 22). În al unsprezecelea an al lui Ioram al lui Israel (2 Împărați 9:29), Ioram al lui Iuda l-a luat pe fiul său Ahazia în calitate de coregent al său, și Ahazia l-a succedat în al doisprezecelea an al lui Ioram al lui Israel (2 Împărați 8:25). Această explicare scurtă și nădăjduim că și clară, scoate din aceste cronologii toate încurcăturile și contradicțiile aparente care au dat bătăi de cap cronologilor timp de secole.

⁹⁹ După cum s-a arătat mai sus, Ioram, împăratul lui Israel, a devenit singurul împărat în al douăzeci și unulea an al domniei lui Iosafat. Separarea dintre Ilie și Elisei a avut loc după moartea lui Ahazia, fratele lui Ioram, în conformitate cu 2 Împărați 1 și 2, și prin urmare separarea dintre Ilie și Elisei a avut loc cândva (când exact nu știm) între începutul celui de-al douăzeci și unulea an și sfârșitul celui de-al douăzeci și cincilea an al domniei lui Iosafat. Să admitem foarte pe larg și să spunem că această separare a avut loc cu patru ani întregi înainte de moartea lui Iosafat, și că scrisoarea lui Ilie a venit la Ioram la patru ani întregi după moartea lui Iosafat. Aceasta ar face ca perioada dintre separarea celor doi profeți și trimiterea scrisorii să fie de opt ani iar nu de treisprezece ani după cum crede F.H. McGee. Precum s-a arătat mai sus, dl Whiston spune că ar fi de patru ani, dar foarte probabil acesta este un timp prea scurt pentru împlinirea evenimentelor în cauză.

¹⁰⁰ Cu toate acestea, așa cum s-a spus mai înainte, pentru întrebarea în ce privește cine a trimis scrisoarea nu este important de a preciza lungimea exactă de timp dintre separarea lui Ilie și Elisei și trimiterea scrisorii; fiindcă Ilie ar fi putut să trăiască și treisprezece și șase sau opt ani după separare. Dar ceea ce ne revine nouă să punem accent în această chestiune este să ținem *cu reverență* la redarea neschimbată a versetului de la 2 Cronici 21:12 în manuscrisele ebraice și în toate traducerile; și să nu o respingem în mod arbitrar pentru o teorie, după modalitatea clerului și a celor ce folosesc critica înaltă, pe care, desigur, F.H. McGee nu a vrut să o imite.

¹⁰¹ Știind că înainte de separare unii din poporul Domnului ar aștepta ca Ilie cel antitipic să plece din lume înainte ca Elisei cel antitipic să pună mâna pe manta, fără îndoială că a fost buna plăcere a scumpului nostru Tată Ceresc să insereze cu grație în Biblie acest fragment de istorie pentru a ne ajuta pe toți să vedem adevărul asupra acestui subiect, după ce vom fi stat la probele necesare. Cu alte cuvinte, aranjamentul istoric deosebit al separării dintre Ilie și Elisei, urcarea lui Ilie la cer și activitățile lui Elisei din cartea 2 Împărați sunt o parte a înțelepciunii divine de a ascunde ordinea în timp a evenimentelor antitipice, pentru a-i proba în modul cel mai sever pe toți cei care îi privește. Drepte sunt judecățile Tale, o Doamne! Și pentru ele Îl laudăm.

¹⁰² Așadar, din cele nouă motive date mai sus, tragem concluzia că există o paranteză de timp între separarea lui Ilie și Elisei antitipici și urcarea lui Ilie la cer, paranteză în timpul căreia au loc faptele lui Elisei tipificate în 2 Împărați. Prin urmare negăm faptul că Elisei cel antitipic nu urma să aibă mantaua decât după ce Ilie cel antitipic pleacă din lumea aceasta. Fără a ține seama de majusculele și cursivele numeroase contrare ale lui F.H. McGee și J.F. Rutherford, noi afirmăm cu încredere că *Ilie cel antitipic rămâne în lume mult timp după ce Elisei cel antitipic pune mâna pe manta*. Aceste nouă motive biblice dovedesc și sunt în armonie cu gândul că separarea care a început odată cu vara anului 1917, și a fost urmată de o lovire a Iordanului, așa cum a fost precedată de o lovire a Iordanului, este antitipul prezis și anticipat al separării dintre Ilie și Elisei. Lăudat fie Dumnezeu nostru că am ajuns până aici în desfășurarea Planului Său minunat! Lăudat fie Dumnezeu nostru că truda noastră de sacrificiu a fost deja binecuvântată spre completarea sigilării celor Aleși! Lăudat fie Dumnezeu nostru că, deși am pierdut privilegiul de a servi poporul nominal al lui Dumnezeu, sub Capul nostru am obținut privilegiul de a duce Țapul pentru Azazel de la ușa Tabernacolului la poarta curții, precum și lucrarea de supraveghere a serviciului lor ca leviți după curățirea lor (Numeri 8:22), lucrări care sunt însoțite de multă dificultate, nepopularitate, rupere a legăturilor dulci și declarații false; dar lucrări ce dau celor credincioși asigurarea că eliberarea lor se apropie; pentru că aceasta este ultima parte din suferințele Marelui Preot al Lumii! Să ne bucurăm foarte mult în ceea ce implică aceasta! Să-i permitem să ne influențeze să-i dăm zor.

¹⁰³ La începutul lunii decembrie 1917, după ce, prin harul Domnului, am văzut liniile generale a ceea ce s-a dat mai sus cu privire la Ilie și Elisei, ca un adevărat înger gheșimanic în ora întunecată a disperării apropiate, cu inima preaplină de recunoștință și apreciere, scriitorul a început să le declare altora, mai întâi la Filadelfia, pe 17 decembrie 1917. Multora le sunt de ajutor. Nu ne putem gândi că prezentarea acestui subiect va vătăma spiritual pe *vreun* membru al Turmei Mici. Fără îndoială că această prezentare va răni sentimentele celor din clasa Marii Mulțimi; dar lucrul acesta *este* inevitabil. De asemenea, această prezentare intervine în mod neprevăzut pentru a lucra în ei acea „întristare evlavioasă [care] lucrează pocăință până la salvare irevocabilă” (2 Corinteni 7:10), ca fiind esențială pentru a-și spăla și albi robele pătate în sângele Mielului. Pentru cei credincioși ea este plină de mângâiere! O, rămâne în continuare adevărat: „Pe cei umili îi va conduce în judecată; și pe cei umili îi va învăța calea Sa”, și nu pe alții (Psalmii 25:9)! Lăsăm subiectul cu Ilie și Elisei pe deplin asigurați de credința că milostivul nostru Tată Ceresc ne-a deschis ochii înțelegerii cu privire la el, și prin el ne-a dat o apreciere sporită a înțelepciunii și bunătății Sale, și cu rugăciunea arzătoare ca Dumnezeu să binecuvânteze pe Israelul Său scump ce va medita la acesta, atât din Turma Mică cât și din Marea Mulțime!

PT 1947, 170-187

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești *ad interim*: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Standardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net